

Глава 1. Непокірна

Ця прекрасна, але дуже сумна історія могла б зовсім не статися в молодому насиченому житті героїв, якби Доля не захотіла випробувати їх душі на витривалість Коханням.

А взагалі треба сказати, що розумна й красива дівчинка Софія ще з народження загубилася серед світу, бо виросла без батьків. Після притулку вона дуже сумлінно навчалась і навіть встигла вийти заміж за пристойного чоловіка. Через відсутність рідні, молода дружина шалено хотіла великої родини, але ненароком виявилось, що спільних нащадків у них бути не може...

– Жіночко, чого Ви від мене хочете? – невдоволено спитав медик, що сидів за своїм робочим столом. – Вам же співробітниця ввічливо сказала: немає в Ваших аналізах ніяких змін і не буде.

– Не в моїх, а в мого чоловіка, – пригнічено заперечила Софія.

– Та яка різниця? Двічі перевірені зразки не брешуть. Безпліддя повне й безперспективне. Розумієте?

– Розумію, але не хочу. Що мені тепер робити? – як загнане в куточок мишеня буркотіла нещасна.

– Ну, Ви даєте! Та варіантів море: штучне запліднення, інший партнер, або живіть собі на радість. Така вродлива дамочка завжди може знайти заміну. Ну, хочеш – допоможу, але я не роблю цього безплатно... – нахабно посміхнувся неприємний лікар, який скоріше за все вважав себе піком досконалості.

– Ні, дякую. Я вже якось сама розберусь, – схопила висновок Софія та миттю кинулась з гидкого кабінету.

По дорозі додому їй дуже хотілося знову влаштувати істеріку, але дівчина була розумницею та ще не забула відвертої розмови з чоловіком після отримання першого страшного висновку.

Тоді вона запропонувала Максу взяти кредит й зайнятися штучним заплідненням. Але її врівноважений комп'ютерний геній не надто злякався медичного вироку і, наче на лекції, повчав гарячу дружину:

– Скажи, навіщо тобі ця біда прямо зараз? Ну виносиш, народиш немовля, а воно виявиться трішечки чорняве, наприклад. І куди його тоді?

– Неправда! Там перевіряють, мабуть...

– От саме цього «мабуть» я й боюся. Чого тобі не йметься все відразу? Життя у двадцять три ще не закінчується, правда?

– Але ж у Каті якось вийшло...

– Це та страхітлива, що продавала свої яйцеклітини?

– Ну, так. Красунею її, звичайно, не назвеш. Але ж у неї тепер є донька!

– Побачимо років через п'ятнадцять. Якщо та донька буде гарно навчатись та не захворіє на щось спадкове. Хоча в тому випадку жінці втрачати було, явно, нічого, – зараз Макс був страшенно нудним, але переконливим і Софія вирішила обрати варіант лікаря: живи як живеться.

Та цього рішення непокірній дівчині стало лише на декілька днів. Тепер в її гарненьку голівку закралась думка про виїзд за кордон. Ні, не назовсім, а попрацювати. Благо, нещодавно закінчений факультет іноземних мов дозволяв їх подібні мрії. Ну, а про неймовірно талановитого електронних справ майстра – Макса, взагалі можна було не хвилюватися. Він давно працював в одній престижній фірмі та вже неодноразово мандрував світом. Тому за черговою вечерею Софія відразу змалювала тихому чоловіку нові перспективи. Макс, розум якого майже завжди паралельно знаходився у віртуальному електронному світі, мовчки кивнув і подумав, що на цьому все закінчиться. Але ж погано він, поки що, знав свою невгамовну

половинку!

Не пройшло й місяця, як перекладачка вже накопала кілька пристойних варіантів. Спочатку був престижний Лондон, але його миттєво «відірвав з руками» хтось щасливіший. Потім намалювалася Індія, але Софія страшенно боялась екзотичної фауни та комах. Тому зупинилася на пропозиції роботи в консульстві в самому центрі Європи й потягнула Макса на співбесіди. Після чисельних найприскіпливіших перевірок – настирлива перекладачка та її неквапливий геній вже освоювали доволі непогане місце під сонцем, з випробним терміном звичайно. Блискучі професіонали та невибагливі й безпроблемні співробітники дуже скоро завоювали славу улюбленців колективу й навіть самого консула. В красивому старовинному містечку скоро забулись сумні думки про неповну родину й перший рік роботи промчав для Міщенків, наче одна мить.

Консул Очеретний повернувся з відпустки жвавий та веселий. Законний відпочинок явно пішов йому на користь. Степан Богданович зібрав вищий склад консульства й провів першу нараду. Потім викликав до себе улюблену перекладачку та довго обмінювався з нею враженнями туристичного літа. Коли дівчина вже піднялась з крісла, щоб піти, шеф примружив хитрі очі й запитав:

– А що за суперечка з архіваріусом вийшла?

– Вже донесли! – яскраво запалали очі Софії.

– Доповіли, – виправив її консул.

– Та ні, я сказала так, як воно в нас є. А щодо Савушкіна – сам винен. Не треба тримати в архіві консульства різноманітну гидоту.

– Це ти про що? – не терпів таємниць за своєю спиною Степан Богданович.

– Про журнали еротичного змісту, які він запропонував мені перекласти для нього.

– Перепрошую? – здивувався керівник.

– Саме так, Степане Богдановичу. Ви ж мене знаєте: завжди називаю речі своїми іменами.

– О, так! Дипломат з тебе нікудишній, але перекладачка – просто неймовірна.

– Дякую за комплімент. Я вже піду? Допоможу стенографісткам, бо вони знову з протоколами дров наламають.

– Іди. А зі старим розпусником я сам розберусь. Це якось неочікувано навіть, – здивовано низав плечима Очеретний.

Літні відпустки вже закінчувались і консульство працювало, практично, в повному складі. Правда, звільнилась парочка місцевих технічних працівників та пішли в заміну деякі офіцери охорони. Але пильний керівник служби безпеки, майор Донченко, міцно тримав у своїх енергійних руках периметр рідної країни на чужій землі.

Ось і зараз він пройшов повз комірчину дівчат-стенографісток та ввічливо кинув їм комплімент. Але прямував чорнобривий залицяльник звісно до кімнати, де працювала перекладачка. Туди, наче магнітом, завжди притягувала його роз'ятрену військову душу синьоока Софійка. Молода жінка розуміла його чоловічі прагнення, але ж майор, був одруженим, та й взагалі не мав жодного шансу сподобатися їй.

Глава 2. Будемо вважати, що познайомились

В природі яскраво догорали останні теплі дні прекрасної альпійської осені. Пурпурово-золотаві ліси на схилах Альп зачаровували своїми барвами й людям залишалось лише милуватися їх неповторним сяйвом перед сезоном затяжних зимових дощів. Господь дав цій місцевості такий клімат, що не радував ні пухнастим снігом взимку, ні літнім теплом. Тільки одна неймовірна пора – тепла та тиха золота осінь перетворювала всіх на романтиків.

Так повелось, що Софія з чоловіком часто виходили в місто під час двогодинного обіду. Кілька вулиць, з численними крамничками, були зовсім поруч. А для перекусу могла згодитися будь-яка бургерна. От і сьогодні, засмаглі під яскравим сонцем французької Рив'єри, Міщенки планували придбати собі обновки на осінь, та Макс виявився зайнятим і шопінг перенесли на завтра.

Наступного ранку, за графіком, пройшла зустріч з однією іноземною делегацією. В кабінеті для перемовин, традиційно, розсілися присутні двох сторін і почалася звичайнісінька дипломатична робота. Степан Богданович терпіти не міг усіх тих новинок у вухах та завжди користувався послугами своєї незмінної дипломованої перекладачки. Тим більше, що з її чарівною зовнішністю не соромно було показатись найвибагливішим іноземним гостям.

Коли зустріч закінчилась й Софія передивлялась стенограму, Очеретний загадково посміхнувся та запитав:

– Соню-сонечко! А ти вже бачила наше нове диво?

– Яке? Що дружина майора Донченка знову перефарбувала волосся в інший колір?

– Тобі б все жінок співробітників критикувати! Ну, не всім же пощастило народитись з такою яскравою зовнішністю, як у тебе. Мають можливість – нехай собі вдосконалюються. Я про інше. Генерал Галасюк навіщось відрядив до нас свого племінника. От саме його мені тут страшенно не вистачало!

– Це ж чому? Нехай собі хлопець послужить батьківщині за межами батьківщини. Вибачте за тавтологію, – пожартувала Софія.

– Ага! В Дніпрі цей вертихвіст гульками своєму дядькові всі мізки виніс. А мені воно тут навіщо? Я вже якось звик до нашої тиші.

– Нічого не поробиш, Степане Богдановичу - «золота молодь».

– Та ні, він нормальний хлопець, тільки дівчат міняти дуже любить. А в

нас протокол і суворі обмеження, ми ж не вдома, – роз'яснював те, що й сама знала Соня.

– Зрозуміло. Я піду? – без прояву емоцій сказала перекладачка.

Вона поклала папери до сейфа, але з голови ніяк не йшли слова керівника відносно дніпровського ловеласа. Дивна цікавість винесла Софію, без будь-якої причини, до воріт консульства. Та біля брами знаходились лише старі знайомі. Вона спитала якусь дурницю й повернулася до себе ні з чим.

Щоб виконати заплановане, в обідню перерву, Міщенки зібрались на променад містом. Але тепер їх чемно зупинив старший охоронець - новенький лейтенант. Важко було в цьому «відшліфованому» в фітнес-центрах молодикові не запідозрити блакитну кров та білу кістку...

Давно у Макса й Соні, на виході з консульства, ніхто не допитувався про посвідчення! А це струнке зеленооке створіння, в добре підігнаній під спортивну статуру військовій формі, без тіні сумніву причепилось до них.

Макс, як головний спостерігач за спокоєм території, на моніторах вже бачив новачка. Тому миттєво махнув документом та хотів вийти за периметр, але хлопчисько вирішило дійти у своєму нахабстві до кінця:

– Будь ласка, Ви можете пройти. Але я не бачу документа цієї леді...

Софія автоматично пред'явила пластикову картку та цього новенькому виявилось замало:

– Я перепрошую! Мені здається, що Вам необхідно оновити посвідчення, через фото.

– Невже я постарішала за рік до невпізнанності? – не витримала зухвалості молодика Софія та в неї з'явилася спокуса дати ляпаса генеральському родичу.

– О, що Ви? Я такого й на думці не мав. Але ж протокол, – задоволено посміхнулось яснооке диво.

– Це Ви в академії всі протоколи визубрили? – продовжувала розпалюватися перекладачка.

– Ну досить! Будемо вважати, що познайомилися, – втрутився в перепалку Макс і вони вийшли на бруківку старої вулиці.

– Ти ба, яке ж воно нахабне! – не могла заспокоїтися красуня.

– Розбещена дитина вирішила привернути твою увагу і їй це вдалося, – щиро посміхнувся чоловік. Звісно ніхто з цієї трійці навіть уявлення не мав, що свій незворотний процес Доля вже запустила.

Ввечері, коли Софія самотньо сиділа у своєму куточку за новими перекладами, вона почула шурхіт в коридорі. Спочатку думала, що до неї вирішив приєднатися Макс, але ж він сьогодні вдома гаряче спостерігає баталії футбольного матчу вищої ліги.

– ...Вибачте, я не буду Вам заважати? – почула перекладачка знайомий з денної перепалки голос і підняла очі. У дверях стояв не хто інший, як юний генеральський родич та просто поглинав її своїм звабливим поглядом.

– Прийшли мене заарештувати? – питанням на питання, суворо відповіла Софія й додала: – Ви праві, я дещо зайнята.

– Ні. Я прийшов перепросити за денний інцидент. Ви така чарівна, що я не зміг втриматися. Та ще й причепився в присутності Вашого чоловіка. Вибачте, будь ласка, я більше не буду! Якщо зможу, звичайною. Хоча зовсім не гарантую, – веселився хлопець і намагався зазирнути в очі перекладачки.

– Дивне вибачення, якщо дозволите. Але я його приймаю. Тільки більше не називайте мене старою, добре? – купилась на його грайливий настрій Софія.

– Клянуся! Тим більше, що старою Ви будете років через сто. А наразі просто випромінюєте юність і красу, – ще відчайдушніше загравав лейтенант. – До речі вдень я навіть не представився. Це теж порушення, мене звати Романом.

– Тепер зрозуміло: звідки у Вас стільки романтичності. Що ж, дуже приємно. А мені вже представлятися не треба? – непомітно для себе втягувалась в словесний бадмінтон з ним дівчина.

– Ні. Але якщо дозволите, я сам Вас представлю. Ви яскравіші за сонячне сяйво, я ніколи не зустрічав такої краси...

Після почутого, Софія здивовано підняла свої тоненькі брівки й посміхнулася:

– Це ж хто Вас навчив так лицемірити? Гувернантки з Парижа?

– Та не було у мене ніяких гувернанток. Хоча дядько з тіткою муштрували на славу. А про Вас я сказав істинну правду, – образився юнак.

– Вибачте, Романе, а чому весь час дядько й тітка? Де ж були Ваші батьки? – поцікавилась Софія.

– Тут Ви дуже точно сказали: були та загули... Я військовий в третьому поколінні. Тато з мамою ще в мої дванадцять з Африки не повернулись. Літачок впав і все... В дитинстві я мріяв зрадити династії й піти в журналістику, але ж пішов на військовий факультет. Тільки наразі зовсім не жалкую, бо інакше б Вас не зустрів.

Це вже скидалось на відверте загравання з одруженою жінкою, прямо на теренах дипломатичного представництва. Софія, навчена контролювати емоції в роботі, зараз почула, що вони обоє сироти й розтанула:

– А що це зараз було, Романе?

– Сам не знаю. Просто коли Вас вперше побачив, наче блискавкою вдарило. І хочеться весь час дивитися, розмовляти...

– Все. Вважайте, що подивились і поговорили, – відчула незрозумілу струну тривоги в душі перекладачка та вирішила припинити сеанс зізнань. – Мені працювати треба.

– Дивно, Степан Богданович раніше рабовласництвом не страждав, – ніби не чув її лейтенант.

– Це не він, я сама. Макс вдома гучно вболіває, тому я вирішила попрацювати, – раптом зізналася Софія та здивувалася собі ще більше.

– А, футбол! Зрозуміло, – посміхнувся хлопець й додав: – А мене Ви відправляєте, бо не хочете бачити?

– Вгадали. Тим більше, що Вас служба чекає, – не піднімала очей перекладачка, щоб він не помітив дивного тепла в її погляді.

Глава 3. Здрастуй і прощай

– Степане Богдановичу, Христом-Богом прошу: відправте цього франта назад до дядька в Дніпро. Я ж його колись сам пристрелю, а в мене діти!
– волав в кабінеті консула начальник служби охорони та здавалося зовсім не контролював себе.

– Кириле, заспокойся! Чого ти на хлопця нападаєш? По-перше, нічого ж не сталось. А по-друге, ти такий засмучений, що він раніше тебе зреагував? Тоді менше спускайся до перекладачок, а частіше ходи на тренажери, які розвивають пильність. За що мені його звільняти? Я цілий та й дитині він життя врятував.

– Ну, прямо герой дня, не інакше! Він повинен був контролювати свій кут огляду, а не пертися поперед батька... А якщо я Вам вже не підходжу, то звільняйте. Я накази виконувати звик, – продовжував істерити майор Донченко, сам до кінця не розуміючи істинних мотивів свого гніву. Зате Степан Богданович був людиною мудрою та тільки посміхався у свої пишні вуса.

– Ти, майоре, панянку на виданні з себе тут не корч. Разом ми сюди приїхали, разом і в заміну підемо, сподіваюсь. А малому я не догану, а подяку виписав. Тобі ж щиро раджу: тримати особисті емоції при собі. Вони роботі заважають. Наразі вільний!

– Слухаюсь, Степане Богдановичу, – відточеним, як на параді, рухом розвернувся майор і вийшов геть з кабінету.

– Ох вже мені ці душевні пристрасті! – зітхнув Очеретний і тяжко опустився над столом, згадуючи вранішній інцидент.

Він простягнув вперед руки, як на огляді у невропатолога й зрозумів, що кінчики пальців таки тремтять. Потім заплющив очі та тихо покрутився в затишному кріслі. Зараз консул знову бачив перед собою строкатий натовп. Кілька представників держав, що вже віддали шану традиції та відійшли вбік. А потім шум двигуна й обшарпане авто, що на швидкості раптово з'явилося з вузького провулка. Біля Очеретного, з листівкою в руках, крутився маленький хлопчик. Лейтенант Галасюк, миттю опинившись поруч з шефом, легенько відштовхнув його вбік. Сам доволі спритно схопив малого та в перевероті впав на бруківку, рятуючи дитину від каліцтва або можливо й від смерті. Всі служби разом накинулись на порушника, витягнули з авто й поклали на землю. Далі, згідно з процедурою загрози теракту, людей з площі випровадили. А горе-терористом виявився звичайнісінький наркоман і його забрала місцева поліція.

Тільки майор Донченко біснувався явно не через порушення одним з його підлеглих стандартного протоколу безпеки. Річ у тому, що з ними була й перекладачка Софія, яка першою опинилась біля лейтенанта. Вона почала обтрушувати пилюку з форми та захоплено дякувати йому за «подвиг», що взагалі-то був його звичайною роботою. Дівчина приклала до здертої щоки лейтенанта свою хустинку, а потім ще довго й дбайливо поглядала на нього в мінівені, коли всі повертались до консульства.

Важко сказати: хто окрім майора та консула вже здогадувався, що між цими двома промайнула тривожна гаряча іскра? Звичайно у Степана Богдановича поки не було ніяких підстав для підозри, чи осуду поведінки обох підлеглих, бо факт закоханості не внесеш ні до якого протоколу. А Кирило Донченко скаженів тому, що давно «хворів» небесними очима заміжньої перекладачки. Але з ним вона була підкреслено ввічлива та недоступна, як гранітна скеля. Тому після сьогоднішнього інциденту на площі він просто марив здихатися яскравого конкурента. А високоморальна Софійка вранішньою поведінкою у всіх на очах, дійсно, порушила багато норм і правил. Найважливішим для Степана Богдановича було те, що усієї тієї драми не бачив чоловік перекладачки. Адже він був «всевидячим оком» на

території консульства й на виїздах, як правило, не бував.

Надвечір Очеретний викликав до себе лейтенанта:

– Сідай, Романе.

– Вибачте, пане консул, але про своє звільнення я хотів би почути стоячи, – витягнувся у бравій стійці «струнко» хлопець та настирливо вдивлявся поглядом у стіну перед собою.

– А хто тобі сказав, що серед переліку моїх недоліків присутня чорна невдячність? – запитав у лейтенанта Очеретний. – Ми ж цілісінький день, зі своїм роликом, в телевізорі. Я й не думав, що настільки фотогенічний.

– Тобто я не звільнений, Степане Богдановичу? – забриніли в голосі Романа радісні нотки надії.

– Ну, якщо сам не попросишся, звичайно, – підступно посміхнувся консул.

– Нізащо не попрошусь! З якого це дива? Я ж тільки почав звикати до неймовірної місцевої краси, – зізнався той і Очеретний раптом тяжко зітхнув:

– Головне, щоб ти до неї не занадто звикав. А то я й передумати можу.

Племінник генерала був не тільки гарним на вигляд, але й занадто розумним, щоб не зрозуміти натяку начальства на справжній підтекст про красу.

– Ні в якому разі, Степане Богдановичу. Все в рамках законності, – ще рівніше виструнчився юнак і тільки тепер згадав, що рука все-таки болить. Та при одній лише думці про «неймовірну красу», яка так лагідно намагалась йому співчувати, знітився й спитав: – Вибачте, я можу йти?

– Вільний, гуляка чортів! Тільки я тебе прошу: ну, не прирікайся ти з Донченком. А то виглядаєте, як два півні на городі.

– Дуже мені це треба! – знизав плечима Роман.

– Та йди вже, бо лікар чекає, – по-батьківськи посміхнувся Очеретний.

А тим часом Софійка бігла до начальства з перекладами. Ще мить і вона ненароком зачепила пошкоджену руку охоронця:

– Вибач, Ромко! Я не хотіла. Яка ж я незграбна! Ти як взагалі? – взяла вона його за здорову руку й побачила на собі сліпучий щасливий погляд.

– Все добре! Не варто перепрошувати. Я навіть радий, що якимось доторкнулась, – щиро відповів хлопець і перекладачка сором'язливо опустила очі.

– Господи, ще й досі бачу, як ти з малим по бруківці котишся. Я страшенно злякалася, – зізналась дівчина.

– Сподіваюсь, за малого? – грав своїм чарівним поглядом лейтенант.

– Дурний ти, Ромчику, та ще дуже маленький! – гаряче відреагувала Софія й відчула, як зрадливо закалатало її серце. Але проникливий погляд хлопця вже вгадав її стан і від того загорівся ще яскравіше:

– Як жаль, що ми зустрічаємось тільки в коридорі, на мить. Наче кара якась! Отак: «Здрастуй і прощавай»...

– Таке життя! – розвела руками Софія та відчула себе ще більш дивно. – Вибач, мушу бігти, Богданович чекає. Ти одужуй, будь ласка.

– Навіть не збираюсь, – прошепотів вслід красуні-перекладачці Ромка, та наразі вже не пам'ятав ні про руку, ні про лікаря.

Глава 4. Ось вони голуб'ята

Тепер Софія все частіше мучилась вночі «страшною хворобою», яка називалась – безсоння. Її талановитий айтівець, що цілими днями удосконалював цифровий світ на території консульства, мирно хропів поруч. А вона тихенько вдивлялась у пільму кімнати й намагалась проаналізувала те, про що думати не мала морального права.

Так, вона думала про гарного і ввічливого хлопчину, що безжально заповнив весь простір у її голівці. Його неймовірно прекрасні зелені очі так глибоко западали дівчині в душу, що боротися з цим вона вже не могла! Дивно, але Ромка був зовсім не схожий на пихатих дурнів, які зазвичай хизуються своїм статусом чи ріднею. Навпаки, цікавий у спілкуванні та завжди скромний. Але ж він майже не приховує своєї гарячої прихильності до неї – заміжньої жінки, що старша від нього аж на три роки! Софії здавалося, що це дуже багато. А ще вона поняття не мала: як реагувати на те, що між ними відбувається?

Сьогодні Очеретний викликав до себе улюблену перекладачку й відверто спитав:

- Красунечко, ти зі мною у відрядження поїдеш? Чи взяти Валю?
- А куди, Степане Богдановичу?
- До Словаччини. Нас запросили в Братиславу, на день міста. Правда, в мене там ще пара зустрічей планується. Тому діловий костюм обов'язковий, але звичайно, знадобиться й вечірня сукня.
- А надовго? Бо я спитаю у чоловіка, – ввічливо уточнила дівчина.
- Днів на два. Завтра зранку мені відповіси, добре?
- Обов'язково. А хто ще поїде? – не втрималась Софія.
- Ну, поїздка без особливостей. Тому візьму молодняк, а Донченко нехай тут спокій охороняє, – відкрив усі карти консул.
- Я Вам зранку скажу! – радісно відреагувала на останні слова консула дівчина та й побігла геть. А старий лис вже напевно знав, що вона погодиться.

Консул добре пам'ятав, що Софія любить подорожувати старовинними містами. Наприклад, з пів року тому, коли вони вперше побували в Празі, перекладачка була в захваті від тієї казки. Ось і тепер Очеретний мав на меті догодити гарній співробітниці новими враженнями. Та й чому б їй не розвіятись трохи від нескінченного сидіння за перекладами у підвалі?

Звісно на поїздку Софійка погодилась. І наразі її блакитні очі випромінювали таке неймовірне сяйво, що вони дійсно здавались яскравішими від сонця на небі, як сказав Ромка. Можливо то були враження від пейзажів за вікном, а може через те, що окреме купе для потреб дипломатів, надійно охоронялось трьома молодими співробітниками безпеки консульства. Одним з них був саме той, хто вже встиг добре зарекомендувати себе в екстремальній ситуації. Так, лейтенант Галасюк був присутній у цьому відрядженні.

Це зараз хтось натякає на звідництво старого дипломата? Але ж це абсурд! Степан Богданович Очеретний ніколи не повівся б на подібне, бо ставився до речей просто й зрозуміло. Виходить, якщо мета цих двох – бути разом, то ніяка сила у світі вже не змінить перебігу життєвих подій.

Денні перемовини пройшли страшенно нудно. Зате ввечері Очеретний, з перекладачкою та охороною, прибули на захід. Софійка підготувалась, як завжди, відповідально та виглядала наразі просто приголомшливо. Її небесні оченята гармонійно доповнювала довга, ніжно блакитна сукня. А тоненькі ниточки перлів, на стрункій шиї, звабливо хитались поміж засмаглих грудей в глибокому декольте. Кілька арабських вельмож, не дивлячись на свій високий статус, безперервно запрошували тендітну перекладачку Степана Богдановича вальсувати з ними.

Коли всі дипломатичні реверанси скінчились, зморена від постійної уваги й напруги Софія просто впала в номері на ліжку. Якийсь час вона лежала, дивлячись на стелю, та краєчком вуха слухала з телевізора на стіні міжнародні новини. Потім приймала душ і, ось нарешті, блаженно стихла на приємних простирадлах. номери в цьому готелі виявились

дійсно суперлюксовими, тому дівчина, вперше за кілька останніх тижнів, солодко виспалась.

Ранком Софія спустилась на каву й релаксувала на літній терасі готелю.

– Доброго ранку, Сонечко! – почула вона голос Романа й підняла личко.
– Можна до тебе приєднатись?

– Та прошу! – знизала плечима дівчина й зрозуміла, що її відпочинок скінчився.

Людей на тихій вулиці було зовсім мало, а нечисленні автомобілі проїжджали вдалині по більш жвавій артерії міста. В невеличких горщиках по периметру майданчика, під вітром, гойдалися квіти й дарували ніжні пахощі. Роман чомусь сів збоку та відверто милувався своєю колегою. Софія не витримала й розвернулася до нього майже всім тілом:

– Пане охоронцю, я ж так подавитися можу... Чому б тобі не сісти навпроти?

– Вибач, це дійсно параноя охоронця. Я повинен бачити всю площу. Так спокійніше.

– Але ж я не Степан Богданович. Кому я потрібна? – весело розсміялась перекладачка.

Тоді Роман підсів трохи ближче й тихенько сказав:

– Степан Богданович - то службовий обов'язок, а тебе я готовий охороняти вічно.

Софійка мовчки опустила очі, та все ж вирішила спитати:

– Ромо, навіщо ти це робиш?

– Бо інакше не можу. Ти застрягла у мене в серці й воно тепер завжди болить. Та й душа не хоче здаватись і тягнеться до тебе щомиті. Розумію, що дурний, але боротись не виходить...

Це було схоже на освідчення, тут посеред чужої красивої площі, за ранковою кавою! Він продовжив:

– Ти вчора була просто неймовірною. Як же я хотів хоч на мить доторкнутись до тебе, а ті замотані в ганчір'я дядьки все запрошували з ними танцювати. Вони, мабуть, у своїх шатрах такої краси зроду не бачили. Я їх усіх ненавидів! Скажи ж мені хоч щось...

– Ромочко, я не знаю, що повинна сказати. Тобто, що повинна – я знаю, але не хочу. А те, що хочу – не можна...

– Чому? – майже скрикнув він, але тут двері готелю роз'їхались і на порозі з'явився консул з двома охоронцями.

– Ось де вони голуб'ята! А ми вас по всьому готелю шукаємо, – невдоволено сказав Очеретний і зрозумів, що таки не треба було брати цю парочку разом в романтичну подорож до Братислави.

Глава 5. Ти – моє сонце

Другого дня Степан Богданович провів ще кілька дружніх зустрічей, а наступного – вся група поверталась зі Словаччини додому, в консульство. Тому вечір, для підлеглих, Очеретний оголосив вільним.

– Степане Богдановичу, а можна мені погуляти містом? – спитала дозволу у шефа Софійка.

– От же невгамовна! Та можна, звичайно. Тільки візьми когось із хлопців у провожаті, – посміхнувся старий і точно знав, що гуляти перекладачка піде саме з Галасюком. У цьому випадку за дівчину він міг бути абсолютно спокійним.

– Дякую! – весело відреагувала красуня та й побігла в номер перевдягтись.

В улюблених джинсах та легеньких мокасінах гуляти можна було хоч до ранку. Та не встигла дівчина розпушити перед дзеркалом хвилясте волосся, як у двері тихенько постукали. Софія відчинила й побачила Ромку.

– Богданович наказав тебе охороняти. Можна? – пританцьовував хлопець, а яскравий погляд сяяв дитячим захопленням.

– Тю! А казав, що я можу сама обрати охоронця? – пожартувала Софія, накинула на плечі вітрівку та взяла сумочку.

– Тобто я не підходжу? Хочеш піти з Тарасом? – підіграв їй Роман, але вона наче школярка, показала йому кінчик язика й проскочила повз. Дивно, але від цього її жесту лейтенант став дуже серйозним.

Вже зовсім смеркло, а тиха парочка все ще гуляла прекрасним старим містом та розмовляла про все на світі. Юний офіцер так щиро й відверто розповідав Софії про своє сирітське життя, що серце співчутливо здригалося, й вона теж повідала йому щось своє.

Від неквапливого пізнання вечірньої Братислави обоє відчували легку втому. Вони назнімали, на згадку, купу селфі та наостанок зупинилися помилуватися величною спорудою мосту через Дунай. Сотні різноколірних вогнів віддзеркалювались в нічній гладі та здавалося, наче міст пливе по воді.

Софія мовчки вдивлялася в неймовірну красу, й вогники в її очах мерехтіли захопленням. Зараз вона відчувала, як схвильовано б'ється в грудях серце та розуміла, що відбудеться щось непередбачуване.

А Роман нишком стояв позаду, майже впритул, та милувався не містом, чи мостом, а нею... Ось він обережно підібрав розсипане волосся й тихенько доторкнувся губами до її щоки. Дівчина здригнулась, підняла на нього жалібний погляд і попрохала:

– Ромочко, не можна. Ми чужі...

Але здається, на цей рахунок, лейтенант Галасюк мав зовсім іншу думку. Він не нахабнів та не доводив протилежне, лише спитав:

– Невже зовсім чужі? А твої очі кажуть інше і серце тягнеться до мене. Навіщо ти нас мучиш, синьоока?

– Тому, що ми на видноті, в іншій країні, а ще я заміжня, – невідомо з ким більше боролася тепер бідолашна Софія.

– І це усе, що заважає нам дихати взаємним щастям? – прекрасний охоронець був розумним, але кохання з розумом не дружить і дівчина тяжко зітхнула:

– Ой, Ромо! Це ти так мене покликав заміж чи в коханки?

– Та байдуже, між нами доля! Я відчуваю твоє серце у своєму і відштовхнути ти мене не зможеш, – настирливо сказав Роман.

– А як же Макс? – ще якимось намагалась бути моральною перекладачка.

– Отой запрограмований суб'єкт? Та він же зовсім не цінує твоє серце. Це я ночами марю, як ми разом...

Чужа дружина слухала його відверті зізнання і чітко розуміла, що треба все це якимось припинити.

– Вже пізно, я втомилась. Ромашко, повернімося в готель, – спробувала обійти його дівчина.

– Так значить, не здаєшся? Навіщо ж тоді дражниш щастям? – тяжко зітхнув закоханий юнак та ще стояв у неї на шляху.

– Ой, Ромочко, та я давно здалася, тільки сама собі боюся зізнаватись. Ти ж відібрав у мене розум й не відпускаєш ні на мить! – не витримала більше Соня.

Почувши це Роман вдихнув повітря так, наче його в нього відібрали, а потім обхопив її всю-всю та поглинав тепло і аромат шалено бажаного тіла. Застиг від щастя і стояв, не рухаючись якийсь час.

– Як гарно... – збуджено прошепотів і тихо цілував її волосся. – Я дуже хочу поцілунок...

– Ромашко, я тебе прошу, пішли в готель, – блаженно посміхнулась Соня.

– Так, Сонечко! Куди завгодно, – покійно відповів Роман.

В готелі панувала тиша. На поверхах м'які доріжки ховали кроки від безсонних вух. Наразі офіцер зітхнув та невдоволено промовив:

– Ого! Якось я не звертав уваги. Чого це вони так слідкують за постояльцями? Іди до себе, я прийду пізніше.

– Чому? Яке їм до нас діло? – бурхливо відреагувала збуджена красуня.

– На всякий випадок. Іди, прошу...

Софія думала, що він жартує, але Роман спокійно розвернувся й пішов до свого номера. Чому він з нею поводить ся аж так жорстоко? Отримав бажане зізнання і все? Тепер вона йому байдужа?

По номеру одяг Софії порозлітався в усі боки й вона пішла прийняти душ. Потім забралася в затишне ліжко, але тепер воно здалося сумним та непотрібним.

Заснути було важко, бо заважав шалений вітер... Хвилиночку! Але коли вони гуляли, надворі вітру зовсім не було? Мабуть, птахи! Так вони сплять давно. То що тоді за дивний шурхіт за шибкою? Софія злякано поглянула в вікно і від побаченого остовпіла... За склом, на невеличкому карнизі висотної будівлі, стояв Роман та безтурботно посміхався. «Знайшов безпечний, непомітний шлях!» - майнуло в голові. Дівчина обережно відчинила створку та простягнула йому руки.

– Ромашко, ти здурів? Залазь швиденько, бо як не вб'єшся, то заарештують. Фасад весь сяє вікнами на площу...

Здається, саме на таку реакцію закоханий сміливець і чекав. Він жваво вибрався на підвіконня, зіскочив на підлогу та промовив:

– Здурів, відразу як тебе побачив. О, Господи, яка ж ти гарна...

Через його чарівний погляд Софія зрозуміла, що перед ним стоїть лише в короткому тонкому неглиже, але вдягтися було запізно. Роман шалів на ній очима і важко дихав. Потім гляну на свої руки й щиро розсміявся:

– Я наче сажотрус. Камер натикали, а ось фасад не чистять! А що це в тебе одяг на підлозі?

– Бо я на тебе розізлилась, – задерла гордо підборіддя Соня.

– За що? Ти думала: я не прийду? Та після того, що почув, я й по канату перебрався б. Просто на відео не хочеться світитись. Богданович якщо дізнається – повісить. І дядька не злякається. Старий тебе оберігає й любить. Я миттю...

Він кинувся до ванної кімнати, а повернувся вже без одягу, лише в маленьких плавках. Софія збуджено зітхнула та не могла намілуватись його струнким засмаглим тілом. Вона здогадувалась, що під формою він гарний, але наразі безсоромні очі весь час сповзали на опуклість поміж стегон. Роман тихенько підійшов, заглянув в очі й доторкнувся до шовку її щічок:

– Запаморочливо красива... Тепер вже можна?

Дивовижно, що цей розбещений красунчик, яким вона його спочатку уявляла, був неймовірно скромним з нею. Він нахилився й ледве доторкнувся до її вуст. З того часу, як Соня вперше побачила його біля воріт їх консульства – пухкі вуста та ямочки в куточках не давали їй спокою, ні вдень, ні уночі. О, як же вона їх бажала! Тепер відчула і пропала...

– Між нами це блаженство буде вічно... – зітхнув Роман і ще додав: – Щоб захід сонця, і чарівні ночі та ранки у твоїх обіймах. Я більшого не хочу... Тільки це.

Він скинув з її плечиків шовкову перепону і пригорнувся всім тривожним тілом, божественно і ніжно... Софія застогнала, бо ще ніколи не було у неї такої гострої палкої втіхи. А Ромка обережно нахилив її на ліжку і накрив собою:

– Не хочу тих звичайних слів... Бо те, що відчуваю я не зумію описати. Ти моє сонце, ну а я хотів би для тебе назавжди зостатись небом. Як в пісні, щоб кохання вже навік...

Софійка тільки болісно здригнулась та відчувала, що зомліє зараз. Навіщо він такий? Вона ж тепер не зможе жити без його ніжного вогню. Їй необхідно розчинятись у їхньому коханні кожну ніч!

– Я хочу сяяти лише тобі... – прошепотіла і розтанула у ньому усім-усім,

що було в ній.

– Моя... Тепер чужими вже не будемо ніколи? Ні! – скрикнув він і затремтів та навіть не збирався покидати її тіла. Софійка плакала в його обіймах і розуміла, що сьогодні пішла з ним в інший, новий світ.

Так! Ця блаженна ніч для двох піднесених створінь передбачала щастя й спільну долю. Залишилось про це розповісти усім та повернутися додому удвох чи може навіть більше? Так вони думали в палких обіймах. А що планує сама доля? Питання залишається відкритим.

Глава 6. Нехай росте здоровим

Через кілька тижнів після повернення з казкового відрядження перекладачка зрозуміла, що вона вагітна. Правда, ніколи раніше з нею такого не траплялось, але ж Софія була дорослою дівчинкою й спочатку уважно начиталась Інтернету, а потім вже купила тест. Він виявився позитивним. Окрім того, все частіше, в зовсім невідповідний момент перемовин, її просто атакували напади нудоти. Тому замість усміхненої й талановитої перекладачки, консул Очеретний спостерігав тепер бліду й на диво некомпетентну підлеглу. Але Софія не здавалась. Спочатку вона купила пігулок від нудоти. Хоч у її випадку вони виявились абсолютно бездієвими та ще й викликали алергічну реакцію.

Якось під час однієї звичайної зустрічі з іноземною делегацією, Софія майже втратила свідомість й після повернення в консульство Степан Богданович викликав її до себе.

– Соню, я розумію, що це не моє діло, але ж далі так продовжуватися не може. Останнім часом ти ледве тримаєшся на ногах. Не подумай, що я проти діточок, та мені тебе щиро шкода...

Софія мовчки сіла й прикрила очі:

– Степане Богдановичу, а звідки Ви знаєте?

– Дівчинко, ти за дурня мене тримаєш, чи як! Дві доньки й четверо внуків – щось же таки значать. Ромка, від щастя, наче зомбі став. Я змалечку знаю це диво, але таким покірним він зроду не бував. А за тобою просто ладен бруківку цілувати. Та й ти його медовим поглядом

плекаєш. Отже ж нападть! Навіщо я вас тільки взяв разом до Братислави? Адже «домовились» ви саме там. Та й з Максом тобі точно треба порозумітись. Не годиться тримати чоловіка без пояснень.

– Степане Богдановичу, молю Вас, нікому більше не кажіть! – склала долоньки до купи Софія та виглядала, наче пташка, яку впіймали.

– Тобто, не казати? Ти що думаєш: воно само собою розсмокчеться? Чи ти хочеш позбутися дитинки? – заглянув в самі очі консул.

– Нізащо! – скрикнула Софія й перехрестилась. – Я страшенно хочу дитинку Ромчика. І взагалі я хочу бути з ним... – зітхнула винувато.

– Тобто у вас все вирішено? Добре. Але ж і мене також зрозумій. Я радий, що ви будете щасливі та й Ромці треба братися за розум. Ось тільки не на цій роботі. Є чіткі правила і їх писав не я. Якщо ти вирішила стати членом родини військовослужбовця, то сядеш до належних строків, на стенограми. А якщо залишишся з Максимом – тоді повернення додому. Повір, з іншого боку я не радію, бо з тобою ми спрацювались наче телепати.

– Я зрозуміла. Мені теж було дуже приємно працювати тут з Вами. Але я винна і заяву готова написати навіть зараз. Відносно перекладача, то думаю, не варто перейматись. Знайдеться миттю, краща аніж я.

– Хвилиночку! Я вже старий і плутаюсь в твоїх зізнаннях. То ти залишишся в родині, хоч і кохаєш малюка? А спадкоємця подаруєш Максу? Оце ви заварили кашу! Але ж малий так просто не залишить та буде сперечатись і боротись. Тут до ворожки не ходи! – присів у своє крісло консул.

– Я навіть плутаюсь сама й не знаю, що роблю... Їх двоє, а в мені живе вже третій! Ви дуже добрий і розумний чоловік. Тому прошу: відправте Ромку куди завгодно, поки ми поїдемо. Інакше я не зможу... Спочатку все здавалось раєм, а виявилось справжнім пеклом! – скидала сльози бідна жінка.

– Так, я роблю. Є в мене для Романа завдання, полетить додому й не заважатиме від'їзду. Але ж це все неправильно, Софійко!

Вона поволі піднялась та не відповіла на підсумок старого дипломата. Кивнула і пішла на вихід, тримаючи невидимий живіт. Степан Богданович сам зупинив нещасну:

– Ти вибач, Соню, що нагримав. То з відчаю. А взагалі: вітаю! Нехай собі росте здоровим.

Перекладачка опустила очі та зникла. Очеретний сів, насупив брови, адже розумів як сильно вся ця заворуха поранить молодого хлопця, а він - учасник мимоволі. Такий вже наш шалений світ!

Степан Богданович дотримав слова та відрядив Галасюка, щоб супроводжував секретні документи на Батьківщину. Ромки в консульстві не буде днів два, а якщо він заскочить до Дніпра - то навіть більше. Цього часу достатньо, щоб Софія і Максим покинули країну, без скандалу.

Вже на вокзалі бідолашна Соня не витримала і пішла до дамської кімнати. Вона присіла у куточку й набрала дорогий контакт.

– Привіт, моя кохана! – почула жінка голос з трубки. – Ти скучила? Я теж страшенно скучив! Та дід наполягав. Я до Дніпра не заверну, бо дуже хочу бачити твої прекрасні очі...

Від його слів Софія миттю почула в тілі гострий біль так, наче їх дитинка хотіла вирватись назовні... О, Господи! Навіщо набирала? Як йому зараз пояснити, що більше не існує їх кохання?

– Чого ти не відповідаєш? Засумувала? Я вже скоро буду!

– О, Ромочко, прости мене дурну і дуже грішну...

– Що ти кажеш? За що прощати? Я тебе кохаю! – останню мить радів Роман.

– За все. За щастя, за кохання і за зраду. Ти не спіши, заїдь додому, бо мене в консульстві не буде. Ми з Максом на вокзалі та їдемо додому, назавжди...

– Не треба так жахливо жартувати! Я ж можу вмерти від подібних слів,

– підтвердив він її підозри.

– Я не жартую, ми звільнились та ідемо сьогодні. Ти прости... Кохатиму тебе довіку, але нам не судилось бути разом. Ти знайдеш щастя, бо хороший... – Софія залилась сльозами.

В трубці спочатку стало зовсім тихо, а потім знищений її словами Ромка шалено скрикнув:

– Щастя пошукати? Без тебе? Але ж я тебе кохаю! Лише в тобі воно було: величне, світле і гаряче...

Софія вимкнула свій телефон та зрозуміла, що наразі втратить свідомість. Повз проходила висока статна дама. Вона спинилась та спитала англійською:

– Допомогти?

Але Софія тільки закивала так, наче з її голови пропали всі слова тієї мови. Скоро приїхав потяг, щоб забрати родину Міщенків туди, звідки вони щасливо прибули півтора року тому до Європи.

Ось тільки долі не сиділося без жартів й вона підкинула Софійці, для біди, зеленоокого гусара. Тепер у її тілі жив маленький спадкоємець Ромки, а ще страшний пекучий біль, якого вона й ворогу не побажає!

Глава 7. Життя не хочеш, смерть тобі віддав

Чи знав Максим Міщенко правду? А Ви як думаєте? Дорослий, тридцятирічний чоловік, електронний геній, з вищою освітою та добра й порядна людина, що бачила на моніторах кожен крок замкнутого простору консульства – не могла зрозуміти простих речей? Тим більше, що знав він свою чутливу й романтичну дружину навіть краще, ніж вона себе сама. Бачив, як дивиться на неї голодними очима отой розбещений генеральський племінник. Можливо Макс поки не склав до купи пазлів про недавнє відрядження до Словаччини та раптову вагітність Софії, але це відкриття чекає його попереду. Та поки подружжя мирно відпочиває на полицях м'якого вагона й прямує в бік дому, відпрацювавши за кордоном лише половину обумовленого терміну.

Наразі сумна дружина лежить на нижньому дивані, порожнім поглядом дивиться за вікно й тихо плаче. Макс спробував, але не зміг заспокоїти її, тому заліз нагору та читав якийсь дуже розумний журнал, пов'язаний з професією. Так він відвертав свою увагу від непотрібних здогадів та сумнівів. Яскраве травневе сонце ще довго супроводжувало швидкісний потяг, але потім залишило горизонт, поступаючись місцем мерехтливим зорям. Вечеряти Софія відмовилась і Макс, замовивши чаю, теж влігся спати.

Життя побігло далі, а за стінами консульства відбувались свої події. Новенька перекладачка, що приїхала з Вінниці на прохання якогось місцевого цабе, просто доводила Очеретного до сказу й він щоразу, як хлопчина, червонів перед іноземцями. На відміну від прекрасної Софійки, вона плуталась у звичайному дослівному перекладі, не кажучи вже про літературну обробку текстів. А начальник служби безпеки, майор Донченко, який колись після першого інциденту за участі Ромки, прохав консула відправити гонористого підлеглого якомога далі – вже й сам інколи мріяв про звільнення. Адже лейтенант Галасюк, після від'їзду Софії, щодня викидав все нові й нові фокуси. Він почав виходити на чергування напідпитку, а табельну зброю взагалі перестав здавати під охорону. У консула Очеретного в столі вже накопичилась ціла підбірка творів, під назвою «Докладна на військовослужбовця Галасюка Р.» Але ж майор розумів, що Степан Богданович ніколи не наважиться зробити боляче племіннику найкращого друга, тим більше після такої душевної травми! Тому жив як на порохівій діжці та сподівався, що Бог відведе їх колектив від біди.

Після нового казусу з недолугою перекладачкою, сьогодні Степан Богданович почувався не дуже добре, тому ліг трохи раніше самим собою розробленого графіка. Він ніяк не міг змиритися з тим, що кращі його співробітники, нехай і за щасливих обставин, але так швидко покинули керовану ним дипломатичну установу. Без жвавого голосочка Софії на території консульства було занадто сумно. І майор Донченко сьогодні знову гучно погиркався з малим Галасюком, що ставав дедалі неконтрольованішим. Після втечі коханої, зрозуміти хлопця можна було. Та Очеретний з жахом думав про те, що одного разу Ромка

дізнається ще й про приховану від нього майбутню дитину. Ось тоді вже точно місця замало буде для всіх!

Коли майже півтора року тому, Степану Богдановичу порекомендували взяти до себе на роботу зовсім незнайому сімейну пару з Києва, він зрадив. Адже програміст і перекладачка мали чудові відгуки, гарний вигляд та не переймались через дітей, тобто проблем не несли взагалі ніяких. Так розмірковував тоді дипломат. А потім приперся юний Галасюк та закохався в чарівну перекладачку і все змішалось до купи. Та й хто знає: скільки років таке прийдеться розгрібати?

Раптом невеселі думки Степана Богдановича перервав гамір в коридорі. Консул подивився на годинника. Той показував 2:15 і зазвичай в таку пору в корпусах царювала повна тиша та спокій. Але наразі у двері невічливо гучно постукали.

– Та що ж це діється? – піднявся на ноги Очеретний і відчинив. На порозі стояв майор Донченко і його чорняві очі виглядали страшенно переляканими.

– Перепрошую, Степане Богдановичу! Біда! Шизонутий Галасюк застрелився...

– Що?! – скрикнув Очеретний і схопився за серце. – Де? Як? Чому?

– Ми з хлопцями від воріт почули щось схоже на постріл, зі сторони його кімнати, та кинулися туди. Ні, я залишив звичайно чергового на посту, але те що ми побачили... Воно лежало, відкинувшись на підлозі, посеред крові, а поруч валялась табельна зброя. Я сам ледве в штани не наклав... Перепрошую! Лікаря Білаша викликав, але що він уже зробить? Пульсу не знайшли...

Від такої доповіді головного охоронця, консул теж довго намагався потрапити в штани від спортивного костюма, потім накинув футболку та майже побіг за майором у сусідній корпус. Побаченого Степан Богданович вже не забуде ніколи, бо не кожного дня в його мирному відомстві відбуваються «бойові дії».

Лейтенант Галасюк наразі лежав на своєму ліжку та, здається, дихав. А лікар Білаш тримав біля вуха телефон і з кимось жваво обговорював незрозумілі медичні терміни. Руками ж медик вправно накладав шину та пов'язку. Навколо, дійсно, було багато крові та вся ця картина виглядала дуже жахливо.

– Васю, прошу тебе: скажи, що він живий... – прохрипів Очеретний і впав у крісло, бо ноги його зовсім не тримали.

– Живий, Стьопо. Поки живий, але дуже поганий. Крові багато втратив. Я без твого дозволу викликав чужий реаніобіль. Це мої давні знайомі. Галасу не буде, обіцяю. Та якщо зараз хлопцю професійно не допомогти - станеться непоправне. У мене просто немає таких ресурсів, як у них. Те, що його дядько познімає з нас голови, то сто процентів. Але ж брати гріх на душу за смерть хлопця? Воно того не варте...

– Васю, чого ти переді мною виправдовуєшся? Зреагував ти правильно, молодець. Коли вони прибудуть?

– Скоро, – кивнув лікар і щось вколов блідому, як смерть, Роману.

– Майоре, давай до воріт! Тільки прибудуть - миттю їх сюди супроводиш.

– Прийнято, Степане Богдановичу, – зник з очей отетерілий він нічних пригод майор Донченко й розумів, що Бог не почув його молитви.

– А що то в нього з кишені випало? – спитав уважний консул.

Лікар підняв листочок і прочитав, написане рукою Ромки:

«Для Неї...

Я так нікого в світі не кохав!
Душа тобою, через вінця, повна.
Палає в серці мука невимовна.
Життя – не хочеш, смерть тобі віддав»

– Що це за поезія? – не розуміючи нічого, з-під окулярів, подивився на шефа лікар.

– Васю, от я тебе зараз прошу: просто нічого не питай! – приклав долоню до збуреного серця Очеретний і знову тяжко всівся в єдине тут крісло. Скоро вони почули, як тихо скрипнули добре відрегульовані гальма.

Після надання пораненому хлопцю необхідної висококваліфікованої допомоги та переливання крові – його життя вже нічого не загрожувало. А консул добровільно «поклав голову на плаху» й зателефонував старому товаришу, генералу Галасюку. Вранці вертоліт медичної служби забрав Романа до військового шпиталю додому, в Дніпро.

Глава 8. Не підвладне відстані і часу

Ранок видався на диво яскравим і сонячним. Весело наспівуючи якусь нову мелодію Софія, з піднесеним настроєм, поралася на власній кухні. Нещодавно закінчений ремонт радував якісним виконанням та гарним оздобленням. Вона зварила для себе з чоловіком каву та приготувала легкий сніданок. Усміхнений Макс вийшов з ванної й попрямував до дружини. Він поцілував Софію в щічку й усівся на законне місце за столом. Вони організовано почастувались, а далі кожен був готовий до виконання денних справ.

– Буду, як завжди, пізно! – зібрав необхідне в саквояж хазяїн дому і вже від дверей пожартував: – Ви ж не сумуйте тут без мене.

– Та де нам сумувати? Пройти б вже через той конкурс швидше, а потім сподіваюсь, що повернемось до нормального життя. Максе, я від постійних репетицій сама втрачаю розум, – посміхнулась жінка та зачинила за чоловіком двері.

Вона повернулась у свою царину, на кухню, щоб готувати кашу для синопка. Софія все наспівувала й міркувала:

«Як швидко виріс мій маленький хлопчик! Хоча йому всього шість років, а розуму й талантів, як у тата! О, Господи, чому Його згадала? Всі знають: тато Ярика – Максим. Чого минуле ворушити?...»

Зараз Софія намагалася затримати свої думки, але вони зрадливо зачепили той вечір, коли Ярик доволі сильно травмувався у садочку. Вона була розгнівана наче тигриця, а Макс просто сказав, що це для хлопчика нормально й скоро все пройде. Тоді дружина звинуватила його в бездушності. Але її законний чоловік запевнив, що малого дуже любить, хоч той нагадує йому про зраду. Софія згарячу заговорила про їх розлучення, але Максим запевнив, що не хоче розставатись. Відтоді вони всі жили щасливо...

– Синочку, Ярику, іди до мами! – покликала вона малого.

В цю мить, стрибаючи наче веселе зайченя, до кухні завітала маленька копія Романа. Хлопчина був так неймовірно схожий на батька, що здавалось наче мама в процесі участі не брала взагалі. Колись вона почула від бабусі, що крихітка походить більше на того із батьків, хто був закоханим без меж. В цій ситуації всі суперечки були б марні. Адже наразі за столом сидів беззаперечний факт шаленого Кохання, в єдину ніч під зорями Європи.

– Чого мій скарб так сяє? Щось наснилось? Розповідай! – поставила перед малим Софія тарілку з вівсяною кашею та медом.

– Так! Мені снились ви із татом. Сьогодні ми вночі були на морі. А ще там повзали кругом смішні манюні черепашки! – щиро ділився враженнями Ярик, а мама милувалась ним та згадувала ясний погляд Ромки...

«Що це зі мною? Я його шість років не згадувала аж так часто...» – заграли в жінці докори сумління і тут вона почула телефон.

– Приємного, синочку! Не спіши. Я відповім і миттю повернуся, – дістала з сумочки мобілку та щиро посміхнулась: – Степан Богданович! Доброго ранку. Я дуже рада Вам.

Цей чоловік теж був відлунням «європейської балади», бо після звільнення й повернення додому, ні Міщенки, ні консул Очеретний не розірвали їх тісних зв'язків. Старий хитрун давно їх кликав в гості, на

Хортицю, але Софія боялась зустрічі з Романом та все знаходила якісь відмовки.

Наразі вона вийшла на балкон, помилувалась на чарівний ранок та добродушно запитала:

– Як почуваетесь, пане консул? Чому забули й не дзвонили? Я скучила за Вами!

– Я теж, красуне! Дякую, порядок. Ганяюсь за онуками по дачі. Недавно рибу упіймав велику і зараз скинув тобі фото. А як живе столиця? – якось нещиро говорив старий.

– Та все чудово. Тільки я відчула, що Ви не договориєте щось, – не вміла критись з ним Софія.

– О, дівчинко! Ти суперспостережливість свою іще не розгубила! Та є одне питання...

– То вже питайте, нащо ця інтрига? – прохала Очеретного розумниця-перекладачка.

– Що ж добре, розповім як все було. Ті нові відео: з вистави та з дельфінарію поніс, щоб разом з дідом Ярослава порадуватись. Сіли, сидимо не заважаємо нікому. Аж тут вривається герой та бачить у телевізорі, на пів стіни, своє обличчя тільки зовсім юне... Я думав він нас порішить відразу! Бо цей шалений, як прийшов з АТО став ще неконтрольованішим. Соню, прости дідів, ми прокололись. Реакція уже не та зовсім!

– І що ж він говорив? – присіла на ослінчик жінка.

– Ну, що він говорив - тобі того не треба знати. Кричав, що ми старі падлюки та змовились з тобою і приховали його сина. А ще він вимагає твій контакт. Але ж я старий партизан, без дозволу нізащо не віддам...

– ...Ма-а! Мені все тут помити, чи ця тарілка під салат іще потрібна? –

прозвучало з кухні.

– Це Ярик там у тебе хазяйнує? – тепло спитав Степан Богданович.

– О, так! Він мій коханий помічник, – гордо зізналась мама-Соня.

– І Ромка був таким. Пробач... То, що мені йому сказати? – соромився помилки дипломат.

– Та що тут скажеш? Ну, давайте... Раз винна - буду відбиватись від нашого героя. По-суті, він правий. Синочку скоро в школу, а татусь зовсім не в курсі, що дитину має.

– А я тобі казав, що так і буде? Тримайся, Сонечко! – закінчив Очеретний. І тут прибіг малий:

– Степан Богданович?

– Так, моя радість! – обійняла його Софія і раптом пригадала шалену неповторну ніч з Романом та її втечу. А вже потім з'явився цей чарівний хлопчик. – Іди, маленький, одягайся на репетицію. Я зараз підйду.

Софія знала Ромку, як себе. Він і раніше був настирливим, а вже якщо дізнався про синочка, проявиться негайно. Вона не помилилась! Через мить з'явився невідомий виклик на екрані.

– Алло, я слухаю, – доволі сухо відізвалась жінка.

– Ну, здрастуй, Сонечко! – це прозвучало, як переміщення у часі.

– Роман? Привіт! – вона відчула, як затремтіло все, що в ній. Болючий і безмежно дорогий - він жив у ній ще й досі...

– Не буду перепитувати двічі: у нас з тобою син? Чому ти стільки років не казала? – Софія слухала і чула Ромку того, що на мосту стояв посеред Братислави.

– Прости... Спочатку я втекла, неначе злодійка. А потім вже боялась, – зізналася вона.

– Мене боялась? Ти? Це чути дивно і страшенно прикро, – Софія плакала і розуміла, що там на іншому кінці зв'язку, з ним робиться те ж саме.

– Прости мене дурепу...

– Ні. Так вибачень я не приймаю і хочу бачити обох негайно! – завівся він.

– Не треба, Ромочко! Навіщо хлопчика нам травмувати? Мій гріх, тому роби що хочеш. Синочка не чіпай, – молила жінка.

– Ти себе чуєш? Я ніколи у житті не зможу ні тобі, ні нашому маленькому зробити нічого прикрого. Ти - янгол мій. Нічого не змінилось з того часу. Я просто подивитись хочу, повірити у неймовірне диво. І все. Клянуся! – голос Ромки здригався болем і безмежним щастям.

– Коли ти хочеш побувати у столиці? – не стала більше сперечатись Соня.

– Тоді, коли дозволиш. Побратими мене прозвали невблаганним. Тільки з тобою я завжди шовковий, покірний і слухняний. Це через те, що ти у мене душу відібрала, але подарувала СИНА! Не здатен я образити тебе...

Софія плакала на власному балконі та відчувала в серці біль. Здавалось Ромка говорив хороші речі, але страшенно ранив ними, через роки та простір. Адже Кохання не підвладне ні відстані, ні часу!

Глава 9. Фінал розлуки

Сьогодні був важливий день. По-перше, в танцюриста Ярика – фінал. А другим надхвилюючим моментом був той, що мама фіналіста

призначила їм зустріч з татом. Зі справжнім, з тим, хто дав життя. Та хлопчик готувався до концерту, повторював якісь моменти з танцю і не здогадувався більше ні про що. Зате Софія була вбрана, як царівна і мала дуже дивний настрій. Це виглядало наче хвилювання за виступ сина.

Максим привіз сімейку під Палац і побажав їм перемоги. Він рушив в справах, а Софія шукала в натовпі очима омріяний роками образ та не знайшла. Вона тримала Ярика за ручку і рушила на сходи.

– Я перепрошую! Не скажете: де тут центральний вхід? – почула і завмерла бездиханно. Потім зібралась з духом, обернулась і підняла на Нього очі. Перед Софією стояв міцний і зовсім сивий чоловік, та погляд не змінила біль років. Та ж сама ніжність і бажання...

– Сюди, будь ласка, – вимовила тихо й відчувала, що тремтить. «Ох, Ромочко, що я зробила! Навіщо кинула тебе поневірятись? Не треба слів, бо сивина сама кричить...» - корила себе жінка. Але наразі бачила, як Він примружив очі й дивиться на сина...

– ... Ма, чого ти тут стоїш? Мені ще Ритку треба відшукати у цьому гаморі, – вернувся від дверей маленький спадкоємець.

– Синку, будь ласка, познайомся. Тут до вас продюсер з телебачення приїхав... Він телефонував, а я забула... Романе Ярославовичу, це мій син, – збрехала перше, що прийшло до голови Софія та винувато причаїлась.

– О, дякуємо! Ви проходите. Мене, будь ласка, запишіть як Ярослава Міщенка, – зреагував спокійно хлопчик.

При цих словах маленького синочка бувалий воїн затремтів, як лист на гілці восени! Він відчував, що в жилах стигне кров, а серце наче зупинилось. Його продовження на цій землі, рідненький син назвав чуже ім'я і дарував тим самим муки пекла... Та сильний командир зібрався з духом й простягнув дитині руку:

– Вітаю, Ярославе! Як красиво назвали Вас. Це ім'я дідуса?

– Ні! Мій дідусь Максим. Це тато з мамою обрали, випадково...

Тепер у гостя на очах з'явилися сльози. Софія підхопила сина та повела нагору. Потім оглянулася та запросила:

– Пане продюсере, ходітьте з нами. Я покажу Вам вхід до зали, – на ватяних ногах Роман пішов за ними.

Серед дзеркал у вестибюлі уважний Ярик вже знайшов партнерку та дзвінко закричав:

– Савранська! Ритко! Йди сюди, – він весело махав рукою, підстрибував і нічогосінько не помічав. Що мама наче каменем прибита і дядько, у всі очі, шалено дивиться на них.

Гарненька дівчинка, в концертній сукні, сміялась і тягнула свою маму.

– ...Привіт, красунечко! – розцілувались (безконтактно) дами. Велика жінка, вся в прикрасах, побачила стрункого чоловіка і миттю почала стріляти очима й червоніти. Софія вибору не мала і знову почала брехати:

– Будь ласка, познайомтесь. Продюсер з телебачення цікавиться, для передачі, дитячим конкурсом. Романе Ярославовичу, це моя подруга Аліна.

– О-ох, як приємно! Так, я мама цього маленького таланту. Хоч може віднайдемо і великий? Я права, конкурсанти? – розвихрилась Аліна. Малі тихенько закивали.

– Не зрозуміла? Що за поза? Чого киваємо, наче німі? – скрикнула дама до дітей. Щоб відкараскатись від темпераментної тітки, талановитий мамин син штовхнув партнерку з-за спини.

– Так, тьотю Алю, ми візьмемо перемогу! – почув Роман від свого сина і

ледь не впав.

– Оце вже краще! Романе Ярославовичу, Ви нас відпустите в гримерну?
– навіщось фліртувала жінка, не знаючи, що сивочолий красень забув
наразі все на світі та бачить тут лише Софію.

– Так, підемо в гримерну. Вибачайте! – опам'яталась мама Ярика. – Ви,
пане, проходите в зал. Якщо не важко, забронюйте мені місце. Зазвичай
на концертах сина я сиджу у сьомому ряду.

Роман кивнув і мовчки виконав наказ. Аліна ж розійшлась несамовито:

– Ти бачила: який чарівний погляд? Собі взяла, чи можна взяти?

– Аліно, перестань! Ми випадково познайомились і я подумала, що
знадобиться малюкам.

– Моя ж розумниця! Люблю тебе за передбачливість і за турботу. А ти
помітила який казковий стан і рухи наче тигра кроки? – шаліла одинока
жінка.

Але Софії було не до жартів. Вона перевіряла смокінг та зачіску свого
таланту і попрохала:

– Ярику, не квапся. Уважно слухай музику і Риту. Так, наче залу взагалі
немає. Тоді все вийде...

– Ма! Ну ти чого? Я ж обіцяв, що виграю цей клятий конкурс і подарую
тобі приз. Клянуся! – коли він так сказав, Софію кинуло у жар. Син з
батьком до сьогодні знайомі не були, але однаково дивились,
поводились та навіть говорили. Природа - то страшно!

– Учасники - на сцену! Мама - в зал! – заглянув до гримерки
розпорядник. Жінки перехрестили одна одну та розійшлись по секторах.

А Галасюк сидів посеред зали, дивився як його заповнювали люди, чув
звуки підготовки музикантів та відчував контузію сильніше, ніж там, на

полі бою. Боже! Він донедавна зовсім не сприймав життя яскравим і магічним. Так, йому більше не дадуть вернутись в бій до побратимів, тепер його опіка – лиш пацани на полігоні. Але коли три дні назад він випадково зрозумів, що батько – молився долі та блаженствував нещадно...

Софія підійшла в потрібний ряд і мовчки сіла поруч. А Роман поглянув неймовірно ніжно, проникливо і божевільно та лагідно сказав:

– Ну, здрастуй, Сонечко! Як же я сумував за цим прекрасним, неземним створінням...

Вона до болю прикусила губу й заплющила нещасні очі. А він тихенько взяв за руку, накинув на сплетіння пальців куртку та стиснув обережно й сильно:

– Неначе й не було всіх цих років... О, Господи, ти стала ще гарніша!

– Ромашко, я прошу, мовчи! – відчула збудження і втіху, а ще таке вселенське горе, що не зосталась тоді з Ним...

– Чому? Сьогодні ми вже не чужі. Дивись, отам на сцені Він, той скарб, що нас з'єднав навіки, – шалів від радості дорослий чоловік.

Тим часом на великій сцені вже починали конкурс танцю. Спочатку вийшли всі учасники фіналу, потім представили журі та почалось змагання діток. Коли у вальсі, під Шопена, як дві фарфорові фігурки, безкомпромісно й досконало відтанцювали Рита з Яриком – це була явна перемога. Але батьки, затамувавши подих, тихенько вболівали за малих і мліли від блаженних почуттів, що переповнювали душі.

Після концерту мами привітали маленьких танцюристів з упевненою перемогою. Аліна навіть намагалась всіх затягнути в ресторан. Але Софія на сьогодні мала плани, щодо роботи, і тому Роман їх зголосився підвезти додому. Весь час він гордо поглядав у дзеркало та досі ще не вірив у неймовірне щастя, що зненацька наповнило його порожні дні.

Біля будинку мама-Соня десь відвернулася, а продюсер не стримався та високо підняв до неба рідного синочка. А потім знітився, поставив малюка і виправдався:

– Вибачте, юначе! Це після Вашого фурору емоції бушують через край. Ви дійсно маєте талант. Тому надовго не зникайте, я точно подзвоню на днях.

Маленький Галасюк знизав плечима і скромно відповів:

– Я просто танцював для мами. Ну, перемога – то для Рити. Мені ж достатньо, що чогось досяг.

Софія чула ці слова дитини і розуміла, що Роман наразі відчуває гордість та неймовірний біль. Так само як вона! Але нічого не поробиш, їм треба розпрощатись. Батькам лишалось тільки посміхнутись, заглянути в блаженні очі та зрозуміти, що з фіналом танців прийшов іще один фінал – їх довгої нестерпної розлуки.

Глава 10. З тобою на край світу

Вони розстались - це жахливо! Сьогодні, вперше за багато років, закохані сиділи поруч в залі. Тримались міцно й лагідно за руки, дивились на чарівного синочка та марили з'єднатись всім: до подиху, до краплі, до клітинки... Як боляче на серці, Боже!

– Мамуню! Ну, скажи: ми ж виграли талантом? Не балами, як там казали? – розчулено спитав маленький син та відірвав закохану красуню від гіркоти солодких мрій.

– Звичайно, що талантом, моя радість. Це прийнято так рахувати. Ти ж розумієш, мій найкращий в світі принц! – Софія пестила свого синочка, а думала про його тата. – Скажи: ти ж позбираєш все, що тут розкидав по кімнаті? Бо мамі треба на роботу, а в домі нашому...

– ...завжди повинен бути бездоганний лад! – доповнив юний Галасюк та притискався до матусі. – Іди, я все поприбираю. Ну, може, трішки на комп'ютері пограю. Мамуню, не хвилюйся, все зроблю.

– Ой, Господи! Ти не дитина, просто свято, – Софія не могла від нього відірватись. Але ж професор зачекався вже перекладені статті, тому потрібно йти!

Перекладачка одягла буденний одяг, прискіпливо оглянула портфель та ніжно вимовила:

– До вечора, моє малятко! Не будеш сумувати?

– Мамусечко, коли? У мене справ сьогодні ще багато. Я хлопцям зателефоную та розкажу про перемогу, вони чекають. Потім треба програму татову вивчати. Ні, не хвилюйся, я не буду сумувати, – і глянув ніжно, як Роман. Жінка струснула головою, аби прокинутись від марень, бо так і в божевільню можна втрапить...

На вулиці було спекотно і всюдисущий аромат жасмину п'янив, наче вино. Софія йшла до ближньої зупинки, а вздовж бордюру супроводжував її якийсь нахабний та настирливий водій. Вона страшенно не любила цих подій. З докором глянула крізь скло і мало не зомліла, бо за кермом сидів Роман і пестив поглядом, як тільки но синочок.

Він вийшов, відчинив дверцята та підсадив, як завжди це робив колись на службі.

– Ромочко, чому ти не поїхав? – не стримала надмірне здивування Софія.

– Я не зміг. Сидів і кликав. Знав, що ти почувеш, – заглянув він в її небесні очі. А потім взяв за руку, провів по сильному чолу так, наче лікував свій біль: – Я дуже скучив за тобою. Якщо все це не сон, то що? Я наше диво навіть зараз бачу. Втомився хлопчик?

– Хто втомився? Ярик? Та це сама машина руху! Зараз замучить телефон, потім комп'ютер доконає. Але до ночі він мені поклявся прибрати у своїй кімнаті.

– І що виконує? – засяв погляд батька.

– Завжди...

– Яке блаженство! Це наш син, – заплющив очі славний командир. Софія покрутила головою і попросила:

– Ромочко, прошу - від'їдь. Не стій посеред цих дворів. Сусідка он уже бінокль дістала.

Роман щасливо розсміявся:

– Як скажеш, Сонечко. З тобою я поїду хоч на край світу!

– Ні, то забагато, я ж на роботі, – миттю зрозуміла, що він образиться. Не помилилась:

– Що значить «на роботі»? Ти не до мене вийшла зараз?

– Ну, вибач. Там мене дідусь-професор зачекався. Поїхали, я з ним швиденько попрацюю, а потім десь посидимо з тобою, – запевнила його Софія.

– Тобі перечити я не навчився. Але хоч поцілунок подаруй, щоб далі дихати щасливим, – раптово попросив Роман. Це було дивно, але з ним Софія теж не навчилась прирікатись.

Вона зітхнула, потягнулась й поринула у той блаженний світ, який здавалось вже забула. Та варто було Йому доторкнутись і пригадалась кожна мить, коли вони були божественно щасливі. Ця неймовірна ніжність та вогонь зливались в ньому до нестями гірко... Страшна розлука не зуміла стерти й краплинки меду, що вони відчули.

– Коханий, зупинись...

– Коханий? Господи! Це ти про мене? Невже я ще такий? – він пестив її тіло скрізь і захлинався від бажань: – Ніколи не втрачав надії... Все пам'ятаю: кожен погляд і кожен подих твій...

– Так, Ромочко, нічого не проходить. Адже зі мною завжди він: той скарб, що ти подарував тоді. Як я можу забути очі, що дивляться на мене - від ранку і до ночі? – Софія плакала і про переклади забула.

– Не треба, зупинись. Не хочу бачити твої прекрасні очі в сльозах, люблю коли вони сміються, – стирав Роман її сльозинки, а сам був десь на грані шоку. – Забудь професора, поїхали кудись...

– Не можу, Ромочко! Я справді швидко, – протерла вона мокрі очі та розуміла, що пропала тоді, тепер і назавжди.

Роман зітхнув і стиснув зуби:

– Керуй, куди везти.

– Прошу: не будь таким. Я в твоїй посмішці люблю купатись. Будь ласочка, не злись! Направо, там за світлофором. Ось, вже доїхали. Спинись. Я дуже швидко, не сумуй, – Софія миттю доторкнулась його щоки та вислизнула тихо, доки її шалений гість не встиг опам'ятатись.

Вона натиснула на виклик домофона. Відповіла дружина науковця і виявилось, що старенький на форумі в Оттаві. «Сьогодні, правда, неймовірний день!» - подумала Софія та відчула, як серце шаленіє і горить...

Роман стояв, обпершись на кросовер та байдуже дивився крізь потік автомобілів на дорозі.

– А я вже справилась. Ти уявляєш? – торкнулась сильного плеча вона.

– Серйозно? Значить Бог все бачить! – зрадив її романтик-Ромка так, наче не було усіх років: – Тепер куди накажеш, Сонечко моя? Адже моя, не помиляюсь?

– Не помиляєшся, моя біда! Ти не міняєшся з роками, – забралась на сидіння Соня.

– Ти пам'ятаєш мене тим малим? – завівся сивий чоловік.

– Кожну хвилиночку, Ромашко. А, знаєш, є одна ідея. Давай ми трохи поїмо. Я після вранішньої кави так закрутилась з тими танцями, що ноги зовсім не носять. І мені здається, що від всіх вражень фестивалю ти також зголоднів.

Це була правда! Кілька днів з моменту, коли Галасюк дізнався про наявність сина – він їсти зовсім не хотів. Кусок десь в горлі застрягав і він так сильно хвилювався, відносно зустрічі, що апетит прийшов лише тепер.

– Давай, показуй: де у вас годують непроханих гостей, – шалів від щастя новий Ромка.

– Непроханих, не знаю. Але коханих? Поїхали, є тут один підвальчик. Там кухар просто золотий.

– Я вже ревную. Ти в нього буваєш? – розвеселився гість столиці.

– Буваю. Тільки він старий і ревності тобі не личать. Ось тут наліво та у двір, – командувала радісно Софія.

Вони поїли з величезним апетитом і після кави Ромка обережно взяв її руку та чарівно запитав:

– Тепер вже можна мріяти про НАС?

– Так, мрійнику. Чого ти хочеш?

– Тебе! Від ранку і до ночі. На все життя. І хочу ще синів, а якщо вийде – то і дочок. Яке ж це щастя, що ми знову разом!

– Невже простив мене дурну? – закапали на скатертину її сльози.

– Простив? За те, що маю сина? І дід на небі точно дякує тобі, що іменем його назвала. А той, на дачі, теж сидів, як сич. Тепер все відео переглядають з бабцею та мріють вас обох побачить. Так, я колись був дуже злий. Але від погляду твого - забув про цілий світ.

– А нащо ж ти стрілявся, Ромо? – поринула вона в жахливі спогади.

– Ти знаєш і про це? От дядя Стьопа! Ну, старий козел...

– Я знаю все про тебе, Ромо. Богданович - він молодець. Я весь цей час була з тобою поруч, – зізналась сумно і покійно жінка.

Роман наче згадав про щось важливе. Дістав айфон, погуглив трохи, відправив СМС, а вже на вулиці йому передзвонили:

– Так, замовляв. Адресу скиньте й дані карти. Я перешлю, як обіцяв.

– Ромашко, що ти зараз робиш? – Софія здогадалась, але він приклав до її губ свій палець і посміхнувся, а пізніше відповів:

– Твій мрійник хоче, з Сонечком своїм, згадати кожну мить тієї ночі та ще доповнити таким коханням, щоб більше не змогла втекти...

– Який же ти романтик, Ромо! – захоплено відповіла Софія та марила вже ним...

– Ну, я такий! А ще мені сподобався ваш сервіс. Запущено усе серйозно, – шалів його прекрасний погляд. Він жартував, неначе заводний і мчав за навігатором до мрій.

Глава 11. Прости, що я кохаю

Консьєржка покрутила паспорт і видала ключі. Софія й Ромка, наче змовники зайшли на поверх, відчинили двері квартири, що зняли та опинились серед розкоші апартаментів, які здаються погодинно. Тут було все, що може знадобитись для відпочинку двох сердець: велике ліжко, темні штори, свічки та пальми...

– Здається, брокерка не обманула, – Роман уважно оцінив їх прихисток кохання, а потім повернувся до Софії та обережно взяв її за плечі: – Майже сім років я чекав цієї миті. Панічно думав, що уже ніколи не подивлюся у твої безмежні очі.

– Коханий, мені страшно...

– Ні! Тепер не бійся, вже не відпущу. Навіть, якщо проситись будеш, – погладив він її по голові.

– Ти знаєш все, що я скажу? – тихенько схлипнула Софія і танула в його обіймах.

– Так, знаю. З тої миті, коли побачив і відчув, що ти моя. Іще ні разу в цілому житті не шкодував. Все, більше я не можу...

Роман схилювався до жаданих губ і Соня опинилась серед мрій. Бо наче злива грозова, лавина з гір, напій п'яний – був поцілунок найдорожчого у світі. Блаженна більше не спиняла його спрагу до поєднання їх світів і притискалась животом до збудженої плоти чоловіка. Смертельний жах, що все це зникне не відпускав їх ні на крок. Роман вбирав солодкі муки від ніжності коханої, а та тихенько пестила губами його груди й настирливо забралась під сорочку... Та з жахом пальцями відчула страшні покручені рубці, у Ромки на спині. На мить завмерла і сповзла додолу, перед героєм на коліна:

– О, Господи! Мій Ромочко, прости... Я так перед тобою винна. Який жорстокий, невинуватий біль...

– Не треба, Сонечко! Я тут, живий. Не ти, війна у всьому винна. Навіщо щастя зустрічати на колінах? Я хочу, щоб раділи твої очі... – сказав і опустився слідом.

Вони стояли в повній тиші, так наче світ пропав і тільки двоє хотіли побороть розлуку очима, повними гарячих сліз. Можливо б хтось не зрозумів дивної зустрічі старих знайомих, а може б навіть посміявся з них? Але блаженним було точно не до сміху! Повінчанні колись на небі, вони просили поглядом, без слів, прощення за палке кохання, на щастя і страшну біду навіщось подароване їм Богом.

Зірвавши непотрібний одяг заручники своєї долі з'єдналися і перенесли туди за хмари, де немає війн, немає смерті, тільки зорі. Наразі все земне пропало та небеса охороняли святе поєднання життів тих, що не зможуть розпрощатись...

...Роман прокинувся. Чужа кімната, велике ложе, але поряд з ним ВОНА – та сама найдорожча в світі. Він відчував у всьому тілі приємну слабкість і блаженство. Зітхнув від задоволення та пригадав шалені й неймовірні дієства, що дарувало їм кохання. Примружив очі, з насолодою поглянув, як його жінка примостилась на животик і

посміхалась уві сні. Вона обійняла подушку, так наче намагалась зігріти серцем цілий світ. Софія ворухнулась і сльозинка скотилась з личка на постіль. Милуючись божественним створінням, Роман схилився до її шовкової спини та тихо пестив. Соня помурчала, наче вдоволений маленький котик, перевернулася і щасливий чоловік побачив погляд, від якого захмелів.

– Навіщо ти такий? – спитала ніжно.

– Який? Старий та дуже кволий? – заслужено прохав він компліментів.

– Коханий, найдорожчий, рідний... Я й досі божеволію до сліз і тану, наче віск в твоїх обіймах...

– Невже це правда? Перехвалиш. Я просто хочу все тобі віддати. Бо я чекав усі роки та марив, що настане день, коли повернешся до мене вже навіки, – тихенько притискав на грудях свій скарб щасливий чоловік.

– Ти, Ромочко, та Ярик – мої дві світлі половинки на землі...

– Прошу: не ятри мені душу, так болить! – зізнався воїн.

– Де болить? Скажи, – стривожено зірвалась жінка.

– Ніде. Коли ти біля серця, я наче птах літаю серед хмар. А от без тебе вмить втрачаю висоту та, як сліпий, боюсь розбитись. Мені здавалось, що забула, що не потрібен я тобі.

– Тепер вже не боїшся?

– Ні. Тепер я можу все на світі, – примружив він сліпучий погляд.

– А можна щось спитати?

– Все, що хочеш.

– Чому не одружився? Що у вас там не живуть настирливі та гарні?

– Не знаю. Не шукав. Ні, випадки якісь траплялись, але коли доходило до діла, я наче кам'янів. Душа і тіло відключались, бо пам'ятали все твоє. Мабуть, тому і не складалось.

– Пробач, що я спитала особисте, – блаженно опустила очі жінка.

– Немає в мене «особистого» від тебе. Я зараз думаю про інше. Ти ж, наче дорогий напій, з роками стала ще п'янкіша. І я готовий пити все в тобі до самої останньої хвилини.

– А якщо вип'єш всю до дна?

– Ні! Сонечко моя, в твого чарівного кохання така бездонна глибина, що я не зможу випити до дна...

– Це він? – раптом спитала жінка, погладжуючи пальцем шрам на лівому плечі. – Мій подарунок за твоє кохання?

– Та перестань. Це все уже позаду, – чомусь насупився Роман. Мабуть, згадав страшенний біль, не від поранення, а від її зневаги та втечі. – Так, я був дурний. Якби застрелився - не було б цього щастя, що є тепер у нас, – він цілував її волосся і танув від блаженних мрій.

– Прости... Я буду завжди винна за весь твій біль. Що не залишилась, не врятувала від тих страшних подій, – знову захлипала в його обіймах Соня.

– То не твоя вина, а долі. Ти, навпаки, дала мені найбільшу радість - нашого синочка. Наше майбутнє і таке кохання, якого я не заслужив, – прекрасний погляд затягнули сльози, але вони були щасливі.

– Ти заслужив багато більше. Я взагалі не розумію: як ти до мене холостим дожив, бо в тебе просто неможливо не закохатись, – заглянула грайливо в його очі.

– А я здогадувався і чекав, що ти повернешся. Не треба сліз. Я хочу

повторити ніч, коли заліз до тебе в номер. А ти стояла в тій прозорій сукні і я навіки втратив розум від божества, яке побачив. Допоможи мені згадати... – сказав Роман та знову запалав, як сухостій під полуденним сонцем.

Глава 12. Дивний дядько

З того часу, як ветеран АТО застукав двох дідів за відео з прекрасним внуком, пройшли десятки днів. Але засмученого бідолаху, з зарослим та блідим лицем, наразі було не впізнати. Здавалось, що тепер Роман носив у себе за плачами крила. Всі рухи, погляд, гарна стрижка, веселе вибрите лице - просто кричали про таємні зміни. Ніхто з близьких нічого не питав, бо розуміли, що поїздка в Київ змінила хід його життя. Й цьому лише раділи.

Якось сусід по дачі, Степан Богданович побачив Ромку, що задрімав в авто й пожартував:

– Що, Ромочко, ганяє молодняк тебе на службі? Спиш навіть за кермом?

– Богдановичу! Ви праві: сплю й хочеться, – зізнався Ромка. А старий дипломат ніколи ще не помилявся і тихо відповів:

– Ну-ну! Це добре, коли хочеться, Романе...

З розмови з генеральшею Степан Богданович дізнався, що завжди щира і смілива Соня не стала травмувати сина зізнаннями про батька. Щось наплела, що він продюсер і з телебачення приїхав лише на конкурс подивитись. От вже лисиця! Хоч може і права? Навіщо зараз малюку такі подробиці дорослого життя? Він любить батька, що його ростить. Ромка не в захваті від цих подій, але ж «літає» до коханки в Київ, як ошалілий птах. А повернувшись, вислуховує від тітки тиради про розбите серце, безпеку і мораль... Одначе сивочолий капітан лише жартує та з його лица не сходить посмішка щасливої людини.

– Послухай, Тоню! Не чіпай, заради Бога! Ти ж бачиш хлопець не в собі. Він ніби знову народився. Радій, що Ромка так ожив. Звичайно, все

заплуталось серйозно, але воно все вилізе колись. А поки: хай собі живе щасливим, – нашіптував сусідці Очеретний.

Наразі «кеп» ганяв на полігоні всіх підопічних, наче одержимий. Він з ними їв і спав, та все співав і сипав жартами смішними. Бійці, яких він готував, самі раділи, що інструктор переродився у захопленого хлопця. Ну, правда, сивину й заслуги та шану всіх живих, котрих він вивів з-під Дебальцевого - ніхто не скасував. Але здавалось, що Роман забув про біль своїх поранень і запросто долав з бійцями марш-кидки. Це потім він ковтав знеболювальні та замріяно пірнав у спогади поїздки в Київ...

От тільки мужній ветеран, коли пригадував прекрасні очі сина – впадав в істерику і телефонував коханій жінці та просив:

– Я хочу бачити його, моя єдина! Придумай щось. У тебе вийде. Не можу я без нього, розумієш?..

– Коханий, є одна ідея. Це, правда, повна маячня. Але якщо підготуватись добре, то може спрацювати. Воно ж у нас розумне, як і ти. Тому послухай та скажи: чи зовсім я дурна або підтримай.

– Ой, Сонечко моя! Ти закрутила вже сюжет, тому кажи тепер про інший, – зітхнув Роман і був готовий на що завгодно, тільки б знову побачити її та сина.

– Я пам'ятаю я, що навіки винна. Так будеш слухати чи ні?

– Не ображайся, ластівко моя! Я дурень з туги, що давно не бачив, мелю дурню. Розповідай!

Софія болісно зітхнула і почала:

– Коли вже мені стукнуло тоді представити тебе телепродюсером, то хай надалі буде так. Тільки прийдеться пошукати когось на студії, з військових, хто фільми консультує й попросити провести Ярику екскурсію по наших павільйонах. Маленький наш від героїзму воїнів на фронті здригається і плаче завжди. Я намагаюсь проганяти та зведення

перемикати. Але ж в крові він Галасюк. Такого спробуй відірвати! Навіть, не знаючи, хто його справжній тато - наш син живе подіями війни... У нього на стіні в кімнаті висить жовто-блакитний прапор і він збирає серед малюків історії, шеврони, а недавно приніс додому кілька куль. Сказав: "Щоб ворога вбивати!" Його патріотизм вражає, але ж це вже було занадто. Я збурила скандал, забрала кулі, він образився страшенно. Ось так, мій воїне. Я не казала, щоб ти відпочивав від того болю, але це правда, – закінчила мама-Соня.

– О, Господи! Такого я не уявляв. Є в мене хлопці, я влаштую нам справжній день серед новітніх експонатів. А заодно побудемо з синочком захисниками, як один. Спасибі, моя неймовірна Жінко! Кохаю до нестями! Все зроблю і по готовності передзвоню. Я дуже скучив за твоїм коханням...

Ромка ніколи та нічого не вмів надовго відкладати. Тому пройшло лише три дні, а він уже набрав солодкий номер:

– Привіт, кохана! Я готовий. На завтра зможете прийти, годинок в десять, на Довженка?

– Так, Ромочко. Ось Ярику скажу, але я думаю, що він і спати не лягатиме вночі. Для малюка - це справжнє свято. Спасибі, мій герою дорогий! – сказала й сіла на канапу. Софія, звісно, була рада невимушеній зустрічі синочка з татом. Але була одна проблемка... Та це вже потім, поміж них!

Все, що творилось на Довженка, словами важко описати! Роман, з маленьким Яриком в руках, забув про біль і сум. Вони облазили всі павільйони і техніку, що там була. Щасливий капітан, без допомоги консультанта, розповідав маленькому солдату захопливі історії й дива, через які пройшов. Звичайно вибірково, без жахів, але в обох Галасюків наразі так світилися очі, що сумніватись в нашій Перемозі - ніхто би не посмів! Коли вони зморились та прощались, Роману знову зрадила пристойність. Він щиро притискав малого до збурених грудей, обцілував і відпустив до мами...

– Мамусю! Дядько якийсь дивний. Чого це він такий? – спитав у ліфті маму син.

А бідолашна натерпілась горя за цілий день, коли дивилась: як рветься серце у Романа біля сина. Вона сама була на грані, та Ярику відповіла:

– Синочку, дядечко не дивний. Він добрий і сміливий воїн. А ще у нього є маленький хлопчик, тому він був такий... Сьогодні ти господарюєш знову, а мамі треба на роботу. Згода?

– Так, мамо! Відпочину трохи. Зморився від екскурсії такої. Хоча страшенно радий їй, – відповіло зеленооке диво.

Софія підхопила свій портфель і вкотре вийшла «на роботу». За рогом, як завжди, її чекав кросовер Ромки. Сьогодні, після щирої брехні, в якій вони застрягли вже по вуха – важко було дивитись в очі. Але ж Роман її просив про день із сином і вона подарувала йому те щастя.

А тепер невинно посміхнулась і сказала, що їм не вийде побувати серед небесних відчуттів.

– Ой, Сонечко, а я й забув про ваші дні. Що навіть обіймати не даси? – пожартував Роман.

– Ромашко, що ти мелеш? Ти ж не Ярик. Поїхали уже, – знизала плечиками жінка.

В чужому ліжку вони ніжно обіймались, задовольнялись поцілунками, а потім Софія пестила страшні військові шрами. І ненароком опустилась до найсолодшого у світі скарбу та змушувала божеволіти Його від гострих надприродних відчуттів. Роман притих і намагався запам'ятати кожну мить нестерпної медової жаги...

– Не треба... Йди сюди, – він спробував її підняти до себе та божественна коханка відповіла:

– Ні, Ромочко, будь ласка! Не проганяй, він буде мій до краплі...

Розпалений сп'янілий чоловік зітхнув і вибухнув, ридаючи від щастя, що Він для Неї аж настільки рідний. Підняв до себе, цілував її лице і дякував гріховному створінню за все, за все.

– О, Господи, навіщо ти мене так безоглядно й віддано кохаєш? Я ж не достоїн... – задихався він.

– Ти більше, ніж достоїн! Все моє. Інакше вже не буде, Ромо.

– Моя Кохана, буду дарувати невтомно тіло й душу, все твоє. Заради тебе і синочка я ладен світ перевертати.

– Я теж, Ромашечко, – обійняла його Софія, попестила схвильоване лице і милувалась мужньою красою коханого до болю чоловіка.

Глава 13. Сенс життя

Софія знову викрутилась так, щоб повний день віддати Ромці. Не дивлячись, на довгі кілометри, що капітан провів в нічній дорозі, на ранок він з'являвся їй на очі - щасливий і безмежно дорогий. Кохання нездоланне в цьому світі!

Красуня жваво крокувала, вистукуючи каблучками по мокрому асфальту. Недавно поливалка підняла в повітря стовп солодкої пилюки. А вони з Ромкою, як і раніше ховали щастя в тій квартирі, що він орендував, коли заглянув в очі Долі після тривалої розлуки. З сумки покликав телефон:

– Привіт, коханий! Що, тягнучка у нас на Кільцевій? Ой, Ромочко, хіба тобі це нове? Страшенно скучив? Я також. Та не хвилюйся, ми чекали довше...

Софія сіла під каштаном і почала дивитись нові фото, що вчора назнімав маленький Ярик.

– Я перепрошую, присісти можна?

Перекладачка відірвала погляд й уважно подивилась на особу, що зачепила її спокій:

– Будь ласка. Місця тут багато.

– А я саме до Вас, – не відставала стара дама.

– Не пам'ятаю: ми знайомі? – перепитала співрозмовницю красуня.

– Заочно, так. Ви моя орендаторка, через Романа.

– А, Ви Тамара Власівна? Приємно. Роман чогось не заплатив? – бовкнула Соня, розгубившись. Адже хатинка та ховала сором їх таємниць.

– Та ні, з оплатою у Роми все в порядку. Я тут не через вас. Взяла собі на горе безрукого клієнта, ну а воно замок зламало. Ось я приходила зі слюсарем міняти. Вас випадково запримітила та вирішила дещо запитати.

– А що й суборендаторки проходять співбесіду та фейсконтроль? – не намагалась приховати обурення нахабством тітки Соня.

– Звичайно, ні, – хитренько посміхнулась мудра ріелторка. – Кого клієнти водять, то взагалі не моя справа. Я бачила Вас з Ромчиком в машині. Він неймовірно ввічливий і добрий, а ще на диво гарний чоловік.

Тепер Софія зацікавлено підняла брівки:

– О, не подумайте, що я на красеня поклала око. Просто цікаво: що між вами? Кохання чи розрада від сухості буденних днів?

– Він батько мого сина, – коротко відповіла Софія.

– То ось у чому справа! Тепер мені все зрозуміло. Він дивиться на Вас,

як на ікону. Мабуть, одружений і дітки вдома є?

– Ні, Рома вільний, наче вітер. Та Ви ж, мабуть, дивились в його паспорт. Чого питаєте мене? – відшила знову даму Соня.

– Ну, знаєте, сімейний стан клієнтів мене ніколи не цікавив, з етичних міркувань. Як правило, ви всі жонаті. Але ж заради Бога! Кохання і дитинка є – тоді чому не разом? Що, роль дружини не підходить? – ще більше розгулялась тітка.

– Я й так дружина, – пробубніла жінка.

– Чужа дружина, не його! І що: не жаль дивитись, як страждає? В своїй професії я майже двадцять років, але таких сумних та люблячих очей не бачила іще ні разу. Послухайся: візьми поки ще твій... Он: гріх приїхав. Ну, бувай, красуне!

– Порад я не терплю, але спасибі, – гордо закінчила Софія й відчувала, що слова чужої жінки серце роз'ятрили, до болю. Та вже побачила Його і, наче зомбі, поспішила до тих очей, що чарували.

– Доїхав, Ромочко. Привіт!

– Привіт! Візьми, я на хвилинку, – дав їй до рук букет троянд, багряних наче кров.

Зі сторони це виглядало, немов щасливий чоловік всю ніч кохав свою красуню, тепер подарував їй квіти, а ввечері вони зійдуться вдома. Але ж ці здогади, на жаль, невірні!

– Тамаро Власівно, вітаю! Як самопочуття? – відразу було видно, що Роман умів ховати біль та був хорошим дипломатом. Він потягнувся в портмоне.

– Хм, Вашими молитвами, Романе. Тільки не треба зараз розрахунків. Ви ж заплатили наперед, мій найуспішніший клієнте. Ідіть, прошу Вас, бо Вона чекає.

– Це правда. Дякую, я дуже поспішаю, – лише при натяку про його жінку, Роман засяяв наче сонце.

– А! Ледве не забула, Ромо. У Аристархівни ключ інший візьмеш, бо той уже зламали. Але в квартирі, як завжди, порядок. Це гарантую...

– Дякую! Бувайте, – сказав Роман і вже забув про тітку. Тепер він утопав в очах Софії так, наче саме в них був сенс його життя.

– Ох і дурні ж баби, – буркнула брокерка спостерігаючи, як він впадає за красивою й дурною кокеткою. Жінки! Одним усе, а іншим дуля...

А парочка, без жодного слівця, приречено пішла в чужу оселю. Коли важкі сталеві двері їх відокремили від світу, Софія тихо опустила троянди на маленький столик та кинулась йому на шию. Роман відчув її в своїх обіймах і тіло пронизав страшенний біль. В його житті було багато болю. Але страждання від поранень і близько не могли зрівнятись з оцими муками! Він поглинав тепло безмежно дорого тіла та розумів, що більшого не хоче.

– Як довго, Ромочко! Я збожеволію колись...

– Ну, вибач, рідна! В мене випуск групи. Я пацанів на схід повинен підготувати як себе. Їм скоро смерть загляне в очі. Прости, я й так спішив, як міг...

Софія мовчки витирала сльози та цілувала все що потрапляло її губам.

– Коли цей жах скінчиться, Ромо? – тремтіла бідолашна.

– Коли настане Перемога. Не плач. Всьому поганому прийде кінець. Скажи, як Ярик? Він мені приснився. Я уві сні ледве не втратив розум. Ах, Сонечко, він обіймав мене...

– Прости, мій мужній і слабкий герою, – тихенько пестила його лице Софія та розуміла, що тепер проблема підганяє їх.

– Хитрунка! Не відходь від теми. Чому ти не розкажеш Максу? А потім Ярику розповімо усе, – настирливо просив Роман.

– Коханий, що я Ярику скажу? Синочку, вибач, переплуталися татусі? То не продюсер був, а тато. А твій татусь – тепер чужий. Він же зненавидить мене. А заодно й тебе до купи. Прошу: не муч мене, будь ласка. Я пам’ятаю, що тварюка. От тільки виправитись як, не знаю... – і знову плакала в його руках.

– Все, перестань. Ми щось придумаємо разом. Я так страшенно сумував. Ти не дала мені ні шансу в минулу зустріч...

– Та невже? – засяяв її синій погляд, коли згадала, як після екскурсії давала йому багато нових вражень та особливих чар.

– О, так! Невдячний я осел і твій одвічний раб. Ти неймовірна і шалена. Сьогодні можна все? – настирливо знімав з красуні одяг Ромка.

– Так, мій коханий! Я твоя, до кожної клітинки все віддам...

І пристрасна чарівна жінка розповіла своєму воїну про те, що накопичила в розлуці. Такого неймовірного єднання: палкої ніжності, тваринного бажання, солодких безсоромних дій він ще не зустрічав ніколи в ній. Тому блаженно розумів: чому він раб її кохання.

Глава 14. Несподівана гроза

На вулиці було так темно, наче настала ніч. Могутній грім та блискавки на небі переплітались між собою і розбудили голубків. Софія вислизнула з Роминих обіймів й натиснула контакт синочка:

– Малесенький, ти де? У квартирі з татом? Це дуже добре. Скоро буду, любий мій.

Зараз вона поглянула на Ромку та зрозуміла все без слів.

– Чому ти не ввімкнула гучність? Я так почути малюка хотів. Хоч слово. Я за ним сумую дуже...

– Прости, коханий. Я за Ярика злякалась. Прокинулась від гуркоту на небі.

– Мовчи, я зрозумів. Іди до мене, ще раз хочу перед розлукою тебе відчутти, – він чаклував над нею ніжно та неквапливо й милувався: як солодко їй з ним.

В блаженстві жінка шепотіла:

– Кохаю... Тану... Мій навіки...

І знову сильно вдарив грім.

Сьогодні сонце більше не з'явилося, тому похмурий мокрий день перетворився в довгий вечір. Наповнений її коханням, Роман тихенько повернув в знайомий двір. Йому хотілось, щоб єдина не замочила гарних ніжок. Тим більше, що сама Софія давно не крилась від сусідок.

– Ну, слава Богу, хоч негода порозганяла ваших партизанок, – зітхнув досадливо Роман.

– Та байдуже. Як тільки доберешся – телефонуй. Я зараз вже сумую. О, Господи, як я тебе кохаю... – прошепотіла бідолашна і ніжно віддалась його вустам. Біля дверей вдала, що посміхнулась, трояндами змахнула та... пропала.

В такі хвилини Його світ чорнів і невблаганно сиротів. Сміливий воїн відчував себе самотнім, чужим та дихати не міг без Неї! Чому так сталося? Вони кохають і мають сина та не можуть залишити примарні перепони, щоб бути разом з найдорожчими завжди?

Він байдуже спостерігав, як краплі стихлого дощу стікають скрізь по склу і не знаходив виходу з біди. Зітхнув та більше не бажав дивитися в її яскраві вікна, тому завів автомобіль. Аж раптом, наче привид, перед

ним майнула тінь і Ромка з нехорошими словами натиснув гальма.

– Гей, ти що сліпий? – прикрикнув у пільму.

– Та ні, на жаль, занадто зрячий. Ну, здрастуй, пильний охоронцю! Чи не пора тобі, кінець кінцем, залишити мою дружину?

Занадто добре Ромка знав цей голос! Він повернувся і побачив, як поряд з ним усівся чоловік Софії. За стільки років Міщенко Максим, практично, не змінився: трохи зверхній, доглянутий, зовсім без сивини.

– Вітаю, Максе. Чим я заслужив візит шанованого гостя? – нахабством на нахабство відповів, хоч відповідь була вже очевидна.

– Твоїй путані чи моїй дружині. Сам обирай, що до душі, – з дивною посмішкою відповів суперник.

– За грубість можеш відгребти по повній! Ти вирази, будь ласка, обирай. До того ж я тебе сюди не кликав, – байдужість Ромці рідко підкорялась.

– Але ж і я не пам'ятаю, щоб кликав допомогу в ліжку.

– Не кликав, тут правий. Пожартувала з нами доля... Але пробачення просити було б занадто дивним і дурним.

– Як зручно! Доля винувата. А ти хоч на хвилину уявляєш, що робиш, коли залишаєш. Для неї ж то суцільний жах: не спить, не їсть, тиняється без діла. Малого зовсім запустила...

– Ти будеш мені лекцію читати про цінності життя? А що, коли такий моральний та все одно не відпускаєш?

– Я не тримаю, забирай. Але ж вона чомусь і досі не квапиться до тебе бігти. Можливо, ми потрібні їй обидва? Я - як надія та опора, а ти - як жеребець блудливий, – знов кинув рукавичку дуелянта в лице Роману чоловік Софії.

– Мені гидоту можеш говорити скільки завгодно, та її не смій підозрювати в підлих діях. Я за таке б і порішив, але й твоє життя не цукор, – став ще похмурішим заїжджий гість.

– Як і раніше: граєш в благородство? А знаєш, є одна ідея. Може, поділимо навпіл? Колись я цінував її за розум, ну а тобі звичайно - краще низ, – цинічно жартував Максим.

Від цього жарту Ромці захотілось противника руками придавити, та він понурив голову на груди і тихо відповів:

– Так, дійсно все зайшло в тупик і вибратись щасливо не виходить. Я згоден відступити, хоч кохаю її єдину на землі.

– Яка трагедія? А це нічого, що після вашого розриву вона була на обліку у психіатра? Якби не радість материнства, уже була б не при собі. Я поруч був і допоміг. Все вгамувалось, тільки ти приперся! Я тебе бачити не можу, але прийшов застерегти: поїдеш звідси геть, назавжди. Так, щоб ні повідомлень, ні дзвінків. Пропав і все, що сніг розтанув.

– Я так не зможу! Дай нам попрощатись... – без сорому молив Роман.

– Та зможеш, коли так кохаєш. Ось я живу з невірною та й син мене вважає рідним батьком. А ти як згинеш - одружись, чи знов застрелься, як колись. Та вже придумай щось без мене. Мовчиш? Вважатиму за згоду.

– Ти, генію, собі не лести. Це моє рішення, для Неї. Але ти маєш моє слово! – ледь чутно відповів Роман: – Та вже і ти пообіцяй, що зможеш дати їй життя, якого вона так бажає.

– Зарозумілості тобі не позичати! Жили без тебе - знову зможемо. На цьому: прощай! – недбало кинув йому Макс і у п'ятьмі нічній пропав.

А Ромка залишився нерухомий, сидів мовчав, не дихав, наче камінь. У нього зараз в голові крутились тисячі думок про те, як він своїм коханням зламав життя єдиній в світі. Але ж вона ніколи не жалілась та

прийняла його таким, як є і віддано кохала. Тепер законний чоловік його прогнав і слово взяв. Тільки Роман не уявляв: як виконати дану клятву?

Зараз він тихо покотив по вулицях, де з нею їздив. В душі здавалось знов застрягли осколки ті, що під Дебальцевим зловив. А може навіть щось страшніше? В реальний світ Романа повернув автомобіль, що вимагав пального. Військовий розвернувся на заправку. На виїзді моргала планка дорожнього кафе. «Може, набратися в дорогу? Щоб не доїхати додому?» - подумав Ромка й миттю опинився за стійкою.

– Бажаєте чогось? – спитав хлопчина на розливі.

Як вовк в капкані, чоловік оглянув вибір оковитих:

– Поки що Hennessy налий подвійну, а там побачимо.

Хлопчина працював як робот. Роман спитав:

– Ти в армії служив?

– Та ні, я тільки інститут закінчив, а тут мій підробіток. Це ж чого Ви запитали про таке?

– Дивився, як ти наливаєш. З такою точністю тримають зброю.

– Облиште! Моя зброя - джигер. Хоча Ви праві, інколи буває тут наче на війні...

– Ой, хлопче! Краще цього слова не вживай, ціліший будеш. Хоча я вважаю, що все лихе пройде, залишиться любов. Я буду пити за Коханню! – Роман приречено підняв коньяк і тут відчув приємний дотик. Йому примарилось, що поряд Соня...

Ромка залишив випивку на стійці та швидко повернувся. Ні, на жаль, побачив тільки розмальовану путану, що вирядилась наче космонавт в обтягнутий блискучий одяг:

– Привіт, красунчик! Що сумуєш? Розради хочеш? То пішли...

Роман зітхнув і вимовив з сарказмом:

– Стахановка з ліцензією? Ні! Мене цікавлять більш чоловіки.

– Ого! А по прикиду і не скажеш. Ну, пригостити даму можеш?

– Налий їй, що захоче, – знов зітхнув герой-вигнанець та доповнив: – Чого ти тут своє здоров'я губиш?

– Красунчик, ти даєш! А що ж мені на будівництво прямувати?

В цей час Роман почув свій телефон. Він глянув на екран та все забув. Бо то була Вона... Нещасний кинув плату за обох і вибіг аж надвір:

– Кохана! Сонечко! Якби ж ти знала, як я тебе хотів почути, – схопився він за соломинку, що зараз точно рятувала.

– Ромашко мій! Скажи, що можеш наразі повернутися назад...

– Ти плачеш? – відчував Роман її пригнічений недобрий стан.

– Нічого, як приїдеш, розкажу. Я знову хочу бачити ті очі, які мене тримають на землі.

– Послухай, ти тремтиш? Зайди кудись, на вулиці не стій. Я вже лечу. Ти потерпи...

Він різко розвернувся в місто та з заклопотаної голови пропало все, що обіцяв напередодні чоловікові Софії.

Глава 15. Сімейний заколот

Роман так гнав автомобіль, неначе не встигав життя прожити. На невеличкому відрізку шляху його вже двічі зупиняв патруль. Здавалосьь,

на таких невдахах якраз і зручно заробляти на ямковий ремонт доріг. Та Ромка швидко переказував штрафні і знову мчав туди, де зараз потрібніший за всіх. В п'яті, в негоду, з чимось невідкладним його чекає найрідніша в світі. Тому він так спішив.

Та двір Софії був порожнім.

– Ти де? – спитав її тривожно.

– В кафе навпроти. Я на вулиці замерзла...

– Кохана, потерпи. Я швидко.

Ці чортові столичні «зеленбуди»! Вони висаджують поля красивих квітів, так наче то не місто і дорога, а рай якийсь... Стривожений шалений воїн ніяк не міг і, при бажанні, порушити дорожніх правил. Тому був змушений проїхатись до клумби та розвернутись, щоб побачити її біля реклами.

Він відчинив для жінки двері та допоміг піднятись. Але обвітрений в боях Роман завмер від потрясіння, бо ніколи не бачив Соню в цьому стані. Вся змокла від дощу і сліз, бліда як привид, вона вся тремтіла та не могла промовити ні слова...

– О, Господи, що ж тут такого зробилося за декілька годин? Іди до мене, – намагався обійняти.

– Прошу, від'їдь. Бо знак над головою, – прошепотіла й залилась сльозами.

– Кохана, перестань! Я зараз десь пірну, – пообіцяв Роман, а сам панічно обмацував очима площу.

Але куди поткнешся в центрі міста? Тут завжди рухається все, кишить залізом і людьми. Проте, уважний, він розгледів високий комплекс вдалині та через декілька хвилин уже стояв перед шлагбаумом. З комірки вибіг охоронець, уважно подивився на авто і закивав:

– Чужого не пушу!

Роман чомусь цієї миті згадав, як Сонечка давно, ще в Братиславі, вимовила тихо: «Ромашко, ми чужі. Не можна...» Та все змінилось, дякуючи сину, вони тепер рідня навіки.

– Брат, виручай. Дружині відпочити треба від гамору, хоч з пів години. Прошу, будь ласка, – Ромка простягнув «колезі-охоронцю» сотню баксів. Той як побачив на купюрі усміненого президента Штатів - миттєво правила забув:

– Та не проблема, заїжджай. Сьогодні порожньо, усі на дачах.

– Я щиро дякую. Здоровий будь! – приклав Роман долоню до грудей й припаркувався якнайдалі.

Він подивився на кохану жінку, а та тряслась ще й досі від ридань. Роман ввімкнув тепло в салоні та наказав:

– Ні, це не діло. Переходь назад. Зігрію, я боюсь тебе такої.

Вона тихенько підкорилась, занурилась в його тепло та наче заспокоїлася трохи.

– Тепер розповідай, що я вже пропустив?

– Коханий, навіть і не знаю: з чого почати? Я прийшла, поставила твої чарівні квіти, ми грали з Яриком, Максима не було. Потім приперся мокрий, злий, кричав якусь незрозумілу маячню. Навіщось вазу з квітами розбив, я ще не бачила його таким. Маленький налякався, плакав. Адже у нас і сварок не було. Хіба що деякі розбіжності в думках. А тут таке? Я відвела синочка до сусідки та і пішла тебе шукати. Але не це мене хвилює зараз...

– Він що тебе ударив? Де? – занепокоївся Роман.

– Ні, не хвилюйся. Макс руками чіпати не принижується. Він уміє так ударить словом, що де вже тим рукам...

«Це точно!» - згодився в думках Роман та точно знав, що саме розлютило його суперника сьогодні. Звичайно, їх відвертий діалог, коли Вона пішла додому. Так, довго Міщенко був витривалим та вибачав

дружині зраду, бо мав до неї почуття. Але сьогодні безсоромна жінка під'їхала під самі вікна і цілувалась зі своїм коханцем, практично, у сусідів на очах. Оце було уже занадто! І в їх «трикутнику» ударила гроза. А, може, воно так і краще?

– Ромашечко, ти що притих? Не треба Макса винуватить. Він теж нещасний чоловік, бо я зізнаюсь тобі хочу... Прости, що довго не казала. У Ярика зимою буде братик, або сестричка, поки невідомо.

– Як ти сказала? Боже милосердний, так це ж міняє все на світі! Кохана, рідна, Сонечко моя... Я відчував, що ти змінилась та і не мріяв про таке!

– Змінилась? Неприваблива тепер? – кокетка знала, що вона красива.

– Ні, навпаки. Гаряча стала, як тигриця. І я згораю в пристрасті твоїй. Вони так неймовірно налились... – Роман вже пестив її груди, а жінка задихалась від бажань.

– Ходи до мене, – посадив її на руки. Як добре, що авто велике! Софія вперлась обома руками в передні крісла і нестримно застогнала від гострих відчуттів. На ложі вони часто виробляли подібне, коли він не бачив її шалених збуджених очей, лише звабливу ніжну спинку... Та серед міста, на чужій стоянці, дорослі адекватні люди такого ще не допускали. Але ж, як це заводило тепер!

– Скажи: маленькій не зашкодить? – отямився майбутній «тато».

– Так це ВОНА мене штовхає на пригоди. Тому нехай потерпить. Боже! Яке блаженство... – Соня затремтіла і змокла солодко, без сил, схилившись знову на сидіння. В цей час Роман дістав хустинку і ніжно промокнув вологу, а потім притулив до вуст і таємниче пояснив:

– Зі мною буде аромат твій ніжний. Я з ним домчу удвічі швидше...

– Ти точно ненормальний мій! – приводила себе в порядок жінка.

– Ой, хто б казав! – примружив гарні очі щасливий до нестями чоловік.

В кишені у Софії забринів мобільний:

- О, Господи! Як добре, що не хвилькою раніше... Синочок наш.
- Ма! Де ти ходиш? Я тут вже збудився і хочу спати, – довірився малий.
- Моє дитятко, скоро буду, – знесилена щаслива жінка ще не могла нормально говорити, але для сина намагалась.
- От як нам маму поділити? – зелений погляд спопеляв свою ще збуджену Софію. – Я так страждав, коли не бачив сина, але тепер все зміниться для нас. Ми перед Богом вінчані на небі, а на землі перед людьми - дружиною моєю будеш?
- Так, буду Ромочко! Дивне життя дало нам другий шанс і втратити його мені не сила...
- Кохана! Господи, який же я щасливий! Бо ще не вірю: ви - моя сім'я. Богданович та дід здуріють!
- Це так. Степан Богданович мене завжди журив, що я тебе даремно ображаю та не обігриваю кожен день. А що ти скажеш у Дніпрі дівчатам?
- Яким дівчатам? – зараз Ромка був у піднебессі та не розумів її приколів.
- Ну тим, що красеня втрачають...
- Ах, цим? Ну, вибачусь, звичайно. Скажу, що я одружений і тато... О, Господи! Як же чарівно воно звучить. Не бійся, ти мене забрала одного разу і в усього світу та вже навек...
- Коханий, може ти сьогодні нікуди не поїдеш? Я зостанусь. А Ярик нас простить.
- Не знаю, почекай хвилинку, – Роман дістав мобілку, подзвонив: – Тамаро Власівно! Сто тисяч раз пробачте, що Вас тривожу серед ночі. Але мені страшенно треба на ніч у місті залишитись. Скажіть: моя квартира вільна? Ні, іншої не треба. Гарних снів!.. Не вийшло, Сонечко, поїду. Все підготую та порадую дідів. Вони від щастя точно ошаліють.

- Не їдь, у мене все болить, – вередувала зараз жінка.
- Що? Де болить? – схвильовано попестив він живіт майбутньої дружини: – Я ж не знав. Навіщо ми тривожили дитинку?
- Та ні, не бійся. Там усе в порядку. Але на серці неспокійно дуже, – розрадила вона його страждання.
- Ну, екстремалка, з глузду з’їду! – зітхнув полегшено Роман.
- Я думаю тобі це не грозить, іще з гуляння по карнизу, – пустунка закусил губку та відчувала, що гормони її підштовхують на новий гріх. Але чарівний чоловік зізнанням відвернув:
- Понад усе я хочу дівчинку, божественну, як ти.
- Ми постараємось, але не їдь!
- Ти знову за своє, а готуватись? Перше весілля – це тобі не жарти! Та й служба підганяє. Потерпи! Клянусь, кохана, покидаю тебе в останній раз...
- Ні! – гучно скрикнула Софія і Ромка зрозумів, що в них попереду "веселі" місяці. Але ж воно того вартує.
- Навіть не сперечайтесь з татом! Моїм дівчаткам треба спати у затишку. А я поїду, приберусь. Відпустку, думаю, дадуть. Не кожен день одружується «кеп».
- Не кидай мене, Ромочко, прошу! – вчепилась йому в одяг Соня.
- Ми це не обговорюємо, рідна. Все буде добре. Обіцяю, – в останній раз він неймовірно ніжно поцілував і пригорнув: – До зустрічі і не сумуй!

Блискучі фари дуже швидко з’єднались з іншими авто в живий потік нічного світла. А нещасна жінка одна стояла та приречено дивилась Коханню вслід. Вона хрестила нащось порожнечу та наче божевільна промовляла: «Всевишній, збережи його для мене, від горя та від бід...»

Глава 16. Люблю тебе, синочку

Тим часом коли на чужій стоянці Ромка з Софією, зігріті ніжністю кохання, вирішували долю двох сімейств – у Міщенків в квартирі було тихо. Після недавнього скандалу, Макс вдома був зовсім один. Він спробував зайнятись написанням програми для клієнта, та замість клавіш перед ним маячив нахабний погляд «охоронця» його дружини, бите скло і перелякані Софія з сином...

В звичайному житті, раніше, «робочий вулик» Міщенків в цей час бував веселощами та благополуччям. Мама Софія спокушала хлопців смачними ароматами із кухні. Хазяїн дому чаклував за монитором, а малий синочок крутився поміж мами з татом та гамірно висловлював любов обом батькам. Це був стабільний графік щасливих, тихих вечорів. Але біда прийшла з квітучим травнем! Матуся стала загадково зникати на весь день із дому та забувала про обов'язки в родині. Казала, що працює забагато, але перекладами зовсім не займалась і навіть Ярикові вподобання її цікавили все менше. Софія почала красиво наряджатись, міняти зачіски й парфуми, тоді Максим і зрозумів, що у дружини є коханець...

Спокійний, врівноважений та гордий, одного разу чоловік не витримав і, наче бомж якийсь, прослідкував за половинкою під домом. З великим здивуванням, навіть з сумом помітив давнього знайомого, лице якого кожен день він бачив за столом. Так, Ярик був страшенно схожим на свого рідного по крові тата. Питання зразу всі відпали, та він мовчав аж до сьогодні, поки коханці безсоромно не попрощались гаряче в дворі.

Щоб хоч якимось чином розірвати потік важких думок, Максим зайнявся прибиранням в холі. Бо на підлозі ще валялись шматки від глечика, померлі квіти, та розповзлась калюжа від води. Коли нещасний чоловік збирав руками до сміття гострі шматки фарфору він розумів що то його життя тепер так виглядає й не відчув, як кров стікає по руці... Сів, від безсилля опустив на груди голову й не знав: для кого зараз прибирав? Якщо Софія вже пішла, то його дім їй не потрібен. А той альфонс з котячими очима, що клявся наче в спокої залишить чужу дружину – все ж таки збрехав і відібрав їх тихе щастя. Лишався ще

малий, але його вони звичайно візьмуть собі!

Від думки, що веселий Ярик покине тихий світ сім'ї – серце комп'ютерника знемагало болем. Біологічно хлопчик був чужим, але ж він син його Софії! Крім того, кожен рух малого Макс пам'ятає по хвилинах, від самого народження, донині. Все-все: хвороби, перше слово, безсонні ночі, щеплення та зубки... І все вони робили разом, а ось тепер нема нікого поруч...

Але Максим був впертим і завзятим, тому піднявся, виніс сміття і подзвонив в сусідні двері. Відкрила господиня - повна Зіна, у фартусі та з ополоником в руці:

– Привіт, сусіде! Не сидиться без малого?

Біля матусі миттю закруtilись аж три голівки їх синів і серце Макса захлинулось болем.

– Так, Зіно. В тебе он своїх багато. Мені тільки одного поверни...

Останнім вийшов, у брудній футболці, підвипивший хазяїн дому:

– О, Макс, привіт! Заходь на пиво. І рибка є...

– Чого ти виперся? Іди вже їж! – прикрикнула на чоловіка Зіна.

– Ні, дякую Олеже. Я за сином.

– А, ну проходи. Он він сидить. Сьогодні хлопця наче підмінили. Зазвичай бігає, що місця не нагріє. А тут прийшов мовчить, зітхає, навіть не бавиться з моїми пацанами. Скажи Софії, може захворів?

– Гей, Ярик! Де ти? За тобою тато прийшов, – використала професійний голос Зіна, бо працювала в дитсадку.

Через хвилину, опустивши очі тихенько вийшов Ярик, наче тінь.

– Синочку мій, пішли додому. Я борщик підігрів, – сказав Максим, наче молився.

– А мама вдома? – подивився хлопчик прискіпливо та дуже сумно.

– Поки ще ні, та скоро прийде. Ми вдома підождем.

– У тебе кров он на руці... – уважно запримітив хлопчик.

– Ну, ти дивись! Десь зачепився і не бачив, – протер долонею Максим. – Ходім, синочку?

– Так, ходімо тату. Спасибі, тьотя Зіна, за пиріг. Він був смачним. А зараз вже піду, бо треба тата лікувати.

Почувши цю дитячу фразу, завжди спокійний та урівноважений Максим, здригнувся, взяв за плечики малого і повторив:

– Спасибі, тьотя Зіна. І доброї вам ночі всім!

Вдома малий, як вітер миттю, приніс аптечку. Ніжні ручки протерли перекисом татові порізи, змастили йодом і тепер маленькі пальчики ліпили пластир дбайливо, як навчила мама.

– Татусю, так не боляче? Дивись, я постарався обережно, – Максим не витримав, заплющив очі, бо перед ними мерехтіли іскри. Здавалосьь, зараз він помре від горя.

– Все добре. Дякую, синочку. Прости, що накричав сьогодні. Так вийшло. Настрій був поганий...

– Па! Ну чого ти? Я ж не ображаюсь. Люблю тебе і маму сильно-сильно,
– Ярик вчепився йому в шию і притулився весь тепленький, рідний. Господи, навіщо так боляче! Та ні, не на руці, а десь всередині горить-палає...

Макс обома руками притулив малого до грудей і стало краще:

– І я люблю тебе, синочку. Ти ж найрідніше моє щастя. Тебе нікому я образити не дам, – він цілував малого в маківку і знав, що це ймовірно їх прощальний вечір.

– Я мамі подзвоню, нехай приходить? – настирливо промовив хлопчик.

– Звичайно подзвони, – зітхнув Максим і розумів, що мамі зараз, напевно, не до них. Вона вирішує свою щасливу долю з дніпровським франтом. Зціпив зуби та, щоб не чути радісної Соні, пішов подалі, на балкон.

У здогадах Максим був правий. Дзвінок дружину наздогнав у любовощах з її коханим. Що було далі вже відомо всім.

Глава 17. Чекатиму тебе на небі

Від неймовірно радісних новин та ніжного прощання з майбутньою дружиною Роман тільки тепер згадав, що не купив важливих ліків. Понівечена на війні спина зараз страшенно наболіла та вимагала трамадолу чи хоч якогось кодеїну. Він зупинився під освітленим панно великої аптеки і зайшов та пошукав рецепт в айфоні. Через належність препарату до наркотичних засобів, провізор щось довго вибирав в меню, але пігулки скоро видав. Роман купив іще води та миттю проковтнув аж дві відразу. Відважно посидів в авто, поки подіяв препарат. Тепер розпливчата «картинка» зору, що затуманився від болю приходила до норми. Можна їхати.

Раптом обличчя посвітлішало, бо Ромка згадав: як декілька годин тому, приблизно саме в цьому місці шляху, він марив смертю. А тепер щасливий та згоден міряться з чим завгодно! Коли доїде, приведе себе до ладу, подзвонить лікарю та зробить все, що той накаже. Адже для родини він має бути повністю здоровим, веселим, щоб подбати про коханих. Ще пригадав, як був страшенно злий, коли всі крилися про сина. Але ж яке сьогодні свято, бо його Соня сповістила, що в них дитинки вже аж дві! Нехай одну вони поки не бачать, та все ж це неймовірно гріє душу і його Сонечка обов'язково плекатиме маленьке диво до самого народження, в собі...

Ще мить і стомлений та хворий тілом воїн загальмував, бо ледве не злетів з дороги у кювет. Замріявся та не відчув, що засинає. Він зупинився, знов попив води та освіжив вологою серветкою лице і раптом потягнувся до кишені, що біля серця. Там лежала хустинка та, що ввечері кохану протер, коли вона кінчала... Роман забув, де й що болить і наче божевільний притискав уже суху тканину до лица. Ледь чутний аромат давав шалене збудження й приплив гарячих сил. Моя кохана! Навіть через простір вона уміє рятувати. Тепер він може, без упину, мчати куди завгодно. Романтик знов завів двигун і плавно покотив вперед, прискорюючи швидкість руху.

Стрілка спідометра полізла вправо, та Ромка байдуже на неї зиркнув і далі полетів. Зараз нещасному здавалось, що він пливе по нескінченному простору, самісінький у цілім світі. На небі монотонно мерехтіли й переливались, як сльозинки, далекі зорі та навмисно спонукали його до сну. Хоч зрідка, в мороці, на трасі з'являлися нічні мандрівники. Вони сліпили фарами й несли зустрічний вітер, та допомагали прокинутись від гіпнотичної імли.

З такими муками Роман побачив перші обриси Дніпра. Заправився на в'їзді в рідне місто та знову вмився і протер лице чарівною хустинкою, попестив її неначе жінку й милувався як вдалині вставало сонце. «Сьогодні буде гарний день!» - подумав він та сів в кросовер.

А от Софія, після сварки з чоловіком не захотіла спати в спальні, взяла подушку і пішла в дитячу.

– Мамуню, я тебе чекав, але заснув. Іди до мене... – щиро простягнув до неї ручки милий Ярик.

Софія кинула подушку, обійняла своє тепленьке диво та пестила безмежно дорогу частинку судженого, що тепер в дорозі. Вони обійнялись і так проспали до ранку, солодко і тихо.

Роман, смертельно стомлений, розбитий, але найщасливіший на землі не помічав за вікнами машини останніх жалюгідних кілометрів. Його долоні плавно зіслизнули з керма, та ще пряма дорога летіла під колеса.

Наразі чоловік не відчував, що вже заплющив свої очі...

...Чудовий синій небосхил перетікав на горизонті в безкраї ромашкові хвилі. Під легким вітерцем вони гойдалися та заколисували, наче в казці. На ньому бідолашний воїн побачив свою рідну жінку, що гралась з Яриком. Дружина й син були осяяні теплом і щастям. Розпущене волосся струменіло по тілу Соні в платті з шовку. Роман блаженствував і так хотів їх обійняти та чомусь не міг.

Нещасний спав солодким сном і неймовірно радісна усмішка ще грала на його вустах. Машина мчала за інерцією рівно, але наступний поворот стане останнім у житті сміливця.

Важкий кросовер, весь в пилюці, наче ракета полетів в кювет, перевертаючись не раз з коліс на дах. Навіть якби Роман постійно не гребував ремнем безпеки – страшний політ, без варіантів, спинив би величезний дуб, що мирно ріс внизу поляни...

... На мить навколо все затихло. Пташки, що зустрічали новий день, порозлітались з переляку. А потім глухо і жахливо заскреготів товстий метал, що намагався врятувати хазяїна від смерті. Виблискуючи краплями на сонці, як дощ, посипалося скло. Роздроблені дубові гілки валились, плющили авто. Роман ще пробував звільнитись, але густа гаряча кров вже струмувала по обличчю. Тренований роками воїн, він намагався вигадати шлях, щоб вижити, але в цей час побачив над собою її очі...

Він зрозумів, що це КІНЕЦЬ. Та раптом встиг іще подумати: як дивно, що кістлява Смерть, після всіх битв, тільки тепер забрала його з цього світу. Чому не в будь-якому із боїв, коли він був зовсім один, нікому не потрібний і хотів не раз закінчити все миттю? Ох, скупердяйка! Шкода їй було підкинути у вир живих шалене щастя з жінкою і дітьми.

Ні, Ромка не боявся потойбіччя. Бо там батьки і побратими. Але ж як тяжко покидати свою єдину на землі та неймовірно гарних діток! Кохана його так просила не їхати, а він дурний її не слухав і за це тепер покараний бездушною старою...

З останнім подихом Роман поглянув на синє небо та прошепотів:

– Прости, кохана. Не судилось. Чекатиму тебе на небі...

Його не стало.

Зверху на дорозі вже зупинились кілька водіїв. Схопили вогнегасники й спускались в канаву загасити палаючий автомобіль. Та раптом повний бак рвонув так сильно, що всіх «рятівників» відкинув, а в небеса здійнявся чорний дим...

Чоловіки перехрестились і почали у різні служби про цю пригоду сповіщати.

А в затишній квартирі, у столиці, матуся ніжно обіймала сина та бачила прекрасні сни. Їй снився батько хлопчика – чарівний юний офіцер, яким вона його зустріла. Цей неймовірний погляд зараз дивився бідній в саму душу і жінка танула від щастя, не знаючи, що на землі в житті вона його ніколи не побачить.

Від насолоди одинока слізка скотилась по її щоці й Софія тихо шепотіла: «Кохаю. Ти навіки мій...» Звичайно, що її Роман приходитиме в снах щоночі, але тепер його душа прощалась з найріднішою на світі та відлітала у безмежну даль.

Глава 18. Коханий, я їду до тебе

В ранковий час хазяїн дому поснідав кавою, зібрався і пішов. А Соня бігала з мобількою в руці до ванної, бо від страшного хвилювання її замучив токсикоз. З скуйовдженим волоссям, у піжамі - все набирала Ромки номер. Та він настирливо мовчав. Спочатку жінка сильно злилась, потім молилась і поки не знала, що її суджений уже не відповість. Його душа тепер була підзвітна лише Богу...

І крихітна дитинка в її тілі чинила опір гострим болем, навколо все крутилось, бив озноб. Раптом вагітна зачепилась за двері, впала на підлогу і корчилась в нестерпній муці, вхопившись за живіт так, наче намагалась захистити останнього дарунка Ромки.

На гамір вибіг переляканий малий:

– Мамусю, ти чого? Що сталося?

Софія глянула на сина і залилась гарячими сльозами, а далі вже не пам'ятала...

Прокинулась вона в лікарні. Лежала в ліжку: збоку сірі стіни, а вдалині вікно. Сусідка на своєму ліжку вминала йогурт за обидві щоки, але побачивши, що нова пацієнтка прокинулась – покликала на допомогу. Скоро, у фірмовому синьому костюмі зайшов веселий лікар, він присів на стільчик і спитав:

– Як почуваетесь? Зараз ліпше?

– Не знаю. Де я?

– Ви в лікарні. Вже все в порядку. Добре, що хлопчина Ваш виявився самостійним. Ви впали сильно і, якби сусіди не викликали допомогу, була б велика втрата крові. А так Вас встигли прооперувати та все нормально. Через день ми Вас відпустимо додому.

– А що в мені оперувати? – здивовано спитала жінка.

– Звичайний викидень, – знизав плечима лікар.

– ...Звичайний? Господи, я втратила його, моє маленьке ніжне диво. За що? – в істериці забила Соня, і лікар запросив з шприцами медсестру.

Наступний раз Софію розбудив рідненький Ярик, що крутився поруч і обіймав її подушку:

– Татусю, мама вже не спить!

На стільчику, біля постелі, сидів Максим і лагідно дивився на тиху та бліду дружину:

– Ти нащо нас лякаєш, мамо?

– Чого ви тут? – спитала жінка занадто відсторонено та грубо.

– Дивись на неї? Ну, а де ж нам бути? Ярик мамусю врятував, «громадськість» всю підняв на ноги та й зараз теж хотів будити, як ту красуню з казки, поцілунком, – здавалось Макс зовсім не пам'ятав недавнього скандалу та розриву.

– А можна? – копія Романа була настирливіша тата.

І щоб хоч якось зняти стрес від втрати малюка – Софія притисла дорогого сина. Але ж вона іще не знала, що від свого шаленого кохання у неї на землі тепер лишився тільки Ярик. Зате Максим уже дізнався печальну новину. Хоч це як подивитись?

Коли малий не розгубився та після маминого божевільного падіння побіг до тьоті Зіни і вони спочатку викликали медиків, а потім тата – Софіїн телефон аж захлинався. Максим побачив номер Очеретного і відповів. Але Степан Богданович дзвонив не привітатись. Він сповістив таке, що іншим разом нормальний чоловік сказав би: «Земля йому хай буде пухом!», але у Макса вирвалось інакше. Він майже скрикнув: «Алілуя!» та й вимкнув зовсім телефон дружини.

– А де мій телефон? – не витримала жінка і шукала очима свій айфон.

– Розбився, коли падала, – збрехав їй чоловік, бо розумів, що для Софії новина про смерть коханця наразі зовсім непотрібна.

– Дай свій! – нестримно зажадала бідна.

– Не зараз, Сонечко! Давай всі справи відкладемо до завтра, – наполіг Максим. Але ж дитина є дитина:

– Мамусю, ось візьми хоч мій.

– Спасибі, мій рідненький! – притискала вона до себе малюка і, вже не криючись, набрала Ромку. Та клятий запис все торочив, що абонент не може відповісти...

В народі є одне прислів'я: що добрі наміри ведуть по пекла. У випадку Софії – то був син. Проникливий маленький хлопчик помітив, що татусь не хоче залишити для мами телефон. А він для неї так багато значить!

Тоді дитя, що щедрістю своєю страшенно було схоже на Романа – підсунуло Софії під подушку тихенько свій. Коли він цілував матусю на прощання, то їй прошепотів:

– Мамусечко, я буду сумувати. Приходь скоріше. Я тобі залишив там під подушкою, що ти хотіла...

Схвильована родина, син і тато, пішли додому. В них сьогодні буде незвична ніч без мами. Такого ще ніколи не бувало! Макс повертався подумки до звістки про смерть коханця, але не тріумфував. Він був порядним чоловіком. Та й взагалі обірване життя не може викликати ейфорію. Крім того, той дніпровський звабник дотримав слова і пропав навіки. Звичайно, повернувся попроситись, але ж за чоловічий вчинок Макс його навіть поважав, а Сонечку свою уже пробачив.

Зате Софія тихо встала та намагалась прогулятись, подалі від огидної палати. Вона пішла в якийсь садочок, позаду корпусу лікарні, та й знову набирала Ромку. Але з небес він не відповідав! Зневірена нещасна жінка набрала Очеретного. Степан Богданович не знав цей номер, але миттєво відізвався.

– Софіє, Господи, куди ти зникла? Я тобі цілий день телефоную, – такого голосу Софія від консула не чула ще ніколи.

– Богдановичу, я в лікарні. І телефон свій випадково загубила. А що Ви дзвоните мені?

Тепер старий і мудрий дід, що довго був хорошим дипломатом задумався та відповів питанням:

– Тобі в лікарні вже допомогли? Макс розповів?

– Про що? У Вас щось сталося, скажіть мені. І Ромці я не можу додзвонитись.

– О, Господи... То ти іще не знаєш? Тримайся, дівчинко, бо наш Роман ранком загинув в автокатастрофі, майже доїхавши до міста... Не знаю, що тобі сказати... – старий не крився, гірко плакав.

А жінка, що сьогодні втратила дитинку почула, що вона тепер вдова... Так, при живому чоловіку. Бо їх у неї, бачте, аж два!

– Алло... Софієчко! Алло...

Вона не чула давнього начальства. З усього, що сьогодні сталось Софія зрозуміла, що життя тепер вже точно обірвалось. Вона не падала в сльозах, а тільки сонце зразу згасло в її застиглих неживих очах і жінка, без жалю та страху, пішла за втраченим коханням кудись у морок між світами...

... Здавалось, що їй не везе сьогодні залишити гидку палату, навіть змирившись з потойбіччям. Жінка лежала у своєму ліжку під крапельницею, наче просто хвора. Сусідка знову щось жувала і смирно перечитувала книжку. Софія миттю все згадала та зрозуміла, що поки жива. Всередині палало горе! Погодитись, що ні дитинки, ні Ромки вже немає на землі – вона звичайно не могла.

Нещасна від'єднала голку і вийшла до жіночої кімнати. Там пошукала щось очима, та навіть посміхнулась дивно, бо вже знайшла. Взяла на підвіконні банку і вдарила об стіну. Посипалось потрібне скло...

– Прости, синочку, в тебе є ще тато. Ну, а мені пора до тих, без кого ні життя, ні сонця, ані кохання вже не знати. Тоді не треба і життя. Чекай, коханий, я іду до тебе... – сказала неймовірно ніжно та й полоснула по гарячих венах і знову впала, наче нежива.

Глава 19. Та що ж це за напасть?

– Ой, Господи, тут кров і жінка розкрила собі вени. Хтось, скоріше! – пронизливо кричала вагітна дівчина в квітчастому халаті.

Вона, мабуть, прийшла сюди підлікуватись, щоб крихітку уберегти. Але екстрим відділень для жінок не зажди в цьому може посприяти. Ось і тепер на її крик примчали, не відразу, але всі - медсестри, няньки, навіть лікар спромігся підійти...

Черговий гінеколог кожен день стикався з мертвими дітьми та морем крові і біди. Такі жахіття можна порівняти хіба що з буднями на фронті,

але туди він точно не спішив. Тому спокійно попросив каталку та напівмертву Соню завезли, щоб поєднати, не зі щастям, а з апаратом штучного підтримання життя... Які страшні та неймовірні зміни підносить доля інколи людині! Бо нещодавно радісна й щаслива, наповнена коханням, серед мрій вона була за хмарами, на небі. Хоча й останнім своїм вчинком жінка настирливо старалась потрапити саме туди, де їй здавалось зачекались коханий і маленька донька.

Інакше бачив все Максим. День, що настав повинен був принести сімейству Міщенків добробут. Спокійний чоловік вже бачив їх звичний тихий рай, з минулих днів. Але біда у тому, що ніколи нічого не вертається в минуле. І Макс це точно зрозумів, коли прийшов забрати Соню. Маленький Ярик назбирав для мами квітів, поки вони сюди дійшли. Він був точнісінько, як юний Ромка, безмежно щирий та хотів її обняти. Але сестричка запротестувала й сказала, що дружини немає в цій простій палаті. Що Міщенко в реанімацію забрали...

– Навіщо? – здивувався чоловік.

– У неї рецидив. Вам лікар більше розповість. Пройдіть, будь ласка, прямо та направо. А хлопчика тут залишіть, – сказала дівчина у білому халаті.

– Синочку погуляй тут біля тьоті. Я швидко, – Макс не розумів нічого!

«Який, до біса, рецидив? Ну, втратила вона від того покидька дитину, але ж пожуриться та й буде жити у злагоді й добрі» - так думав він і відчинив указані сестрою двері.

– До мене? То заходьте. Що у Вас? – звичайний тон служачки Гіппократа Максиму позитиву не додав.

– Я Міщенко. Мені дружину чомусь не віддають. Сказали рецидив? Вона ж учора здоровісінька була, хіба що трішки перенервувала...

– Та зовсім трішки. Що Ви їй сказали по телефону, що вона спочатку там за корпусом лежала, а потім й зовсім вени покривала? Хіба так можна жінку винуватити в простому викидні? Пройде з пів року та й намалюєте собі іще дітей. Мені в відділенні статистику поганите своїми

драмами. Ото вже горе!

Спокійний завжди Макс в лиці змінився та зціпив кулаки. Його логічний розум тепер розв'язував задачу, без лікаря, у себе в голові. Він не принизився до оправдання, лише спитав:

– Від мене щось потрібно? Як зараз їй допомогти?

– Ну здайте крові, бо учора на Вашу жінку в нас пішло багато. То ж пощастило, що в лікарні вона подумалась укоротити віку. Якби Ви її вдома діставали, то не зі мною б зараз розмовляли, а нижче, в морзі. Що ж ви, мужики, так переймаєтесь за деякі невдачі? – обурювався медик та писав на список: як допомогти відділенню, якщо уже спитали...

Розум у Макса працював нормально і він відразу зрозумів, як в Соні опинився телефон. Він вийшов в хол до медсестри та зиркнув на малого сумно:

– Синочку, дай мені свій телефон, бо я залишив у машині.

Дитина теж була розумна:

– Татусю, він у мене вдома...

– А може в мамі? Я хотів, щоб вона трішки відпочила без тих дзвінків. А ти по-своєму зробив. Тепер матусі стало гірше.

– Ні, таточку, я не хотів! Прости... Заберемо її додому, – збентежено кричав малий.

– Все-все. Не плач, іди до мене. Наша матуся сильна. Тут полежить, а потім буде завжди з нами, – він пестив хлопчика та обіймав двома руками, як найріднішого в житті.

– Ми що матусю не побачимо сьогодні? – серйозно запитав маленький Ярик.

– Виходить ні! Але нам треба зробити кілька справ, щоб мамі нашій допомогти. Я перепрошую, шановна, а де у Вас переливання крові?

- Ходімо, – байдуже сказала медсестричка.
- Посидь тут, Ярику. Я скоро.
- Ні, таточку. Я теж для мами крові здам!
- Посидь, прошу. Тобі ж якщо дозволить - ти рятувати будеш цілий світ,
– не витримав знайомої реакції дитини дорослий чоловік.
- А що такого? Я теж хочу, – бубнів малий і зараз навіть небо
всміхалось, бо своїм нестримним жестом син, як дві краплі, схожий був
на батька – Галасюка Романа. Так, відставного капітана сил спеціальних
операцій ЗСУ, з пораненнями, з орденами, що з дітками й коханою
жадав прожити довго на землі. Та не судилось і тепер в Дніпрі він
почивав уже в труні, що побратими з боєм вибирали та готувались
завтра хоронить...

Максима попросили трішки посидіти після переливання крові і він
набрав знайомий номер:

- Я перепрошую, а можна пана Очеретного почути?
- Так. Це мій тато. Хто питає? – жіночий голос уточнив.
- Я з Києва турбую. Міщенко Максим, ми за кордоном разом
працювали.
- А! Тату, тут тебе питають...
- ... Я слухаю.
- Вітаю, це Максим. Степан Богданович! Ой, що ж Ви нарobili?
- Привіт, Максиме. Що ти маєш на увазі? – не зрозумів його старий.
- Ви вчора з Сонею по телефону розмовляли?
- Так, говорив.
- Про телепня того розповіли. Скажіть: от хто Вас це просив робити? –
зірвався голос чоловіка. – Здогадуюсь, вона дурна від нього знов була

вагітна. Переживала, що мовчав і вчора втратила дитину. Сьогодні вже на виписку збиралась, а Ви їй ще допомогли... Тепер в реанімації лежить, підключена до апарату, бо ледве врятувати встигли. Порізала заради нього вени. Я красно дякую за допомогу...

– Ой, Господи, та що ж це за напасть прийшла до нас усіх? Ромка не згадував про ще одну дитинку... Та вже й не треба. Вибач, Максе, але мене ця дипломатія дістала. Скажу як думаю, бо я старий. От ти розумний, добрий і моральний та гарний в своїй царині спеціаліст. Але якби Софійка і Роман були родиною – коханців не було б у них. Адже він бачив в ній красиву жінку: чутливу, ніжну, наче квітку. А ти писав свої програми та із дружиною під одним дахом жив. Різницю відчуваєш? Тому хоч зараз висновки зроби: живи не в віртуалці, а для них. Тепер пробач, у мене справи. До похорону треба готуватись. Софійці я бажаю найшвидшого одужання і щастя. Хоча таке не просто забувати... Тоді тримайся, небораче! – і кинув слухавку старий.

Максим підвівся і пішов до сина. Його вже майже не хитало, тільки всередині було марудно. Можливо від переливання крові, але скоріше від розмови з дипломатом. Хоч він незмінно вірив в добре і в те, що їх родина зможе всі ці страхіття пережити разом.

ЕПЛОГ

Без сумніву, старий та мудрий дипломат, виявився абсолютно правим. Як він і віщував – рік у родині Міщенків пройшов доволі мляво. Маленький Ярик, без прикрас та шуму, пішов у перший клас. Навчався він натхненно й самостійно. Відмінником закінчив рік та не чіплявся до батьків з веселощами, адже відчував, що ті долають болісні проблеми. Чудо-хлопчина сподівався, що він допомагає мамі з одужанням, але вона одужувати зовсім не спішила. Тепер це була жінка без емоцій. І навіть цей «порожній» стан давався їй, як та вода, що камінь точить.

Після страшних подій Софія подалась молитись. З самого ранку і до ночі, вона бродила по церквах та все питала у Богів: «Чому Його? За що Господь жорстоко покарав кристально чистого і вірного раба свого? Єдиною провинною якого була безмежна, віддана любов до Батьківщини та до неї?» Але ікони не відповідали їй...

Потім Софія кинулась ковтати пігулки, без розбору, щоб хоч якось вночі поспати, а на ранок виглядати більш-менш нормальною перед очима сина. Але й хімічні препарати їй не допомогли! Найкращим лікарем, на всі віки, залишиться ріка часу. Лиш час, своєю течією, применшує найтяжчі рани.

Тому, крокуючи розпеченим вугіллям, та запиваючи біль гіркотою - жінка потроху починала пригадувати звичні дні. Інколи навіть розмовляла з дніпровським дипломатом, але Степан Богданович безвинно нагадував їй про Романа. Тому фінал таких розмов - були істерика й ридання. І Макс настирливо просив, щоб Очеретний блокував наразі телефон його дружини. Не дивлячись на власний біль, старий і добрий дипломат, погодився на справедливую вимогу Максима.

Тільки в річницю смерті Ромки - Степан Богданович порушив обіцянку і сам набрав свою колишню закохану перекладачку. Софія йому так зраділа, наче побачила живим Романа!

– Степан Богданович? О, Господи! Я Вам рада, мов найріднішому у світі, – почув старий, як забриніли сріблясті струни голосочка жінки. – Що ж Ви так довго не відповідали на всі мої дзвінки?

– Ой, Сонечко, коли скажу «чому», тоді порушу обіцянку. А я занадто вже старий, щоб не тримати дане слово.

– Не треба, я все розумію. Максим заборонив хвору дружину турбувати, так?

– Ти ж горечко моє! Ще й досі маєш свій талант логічно мислити та всіх нас відчувати. Для жінки це велика рідкість. Пробач... – тяжко зітхнув пан Очеретний й зізнався: – Я дуже скупив за тобою і Яриком. Розповідай: як живете і що у вас нового?

– Нормально, дякую. Живем, працюємо й навчаємось нівроку. Маленький, навіть без моєї допомоги, в відмінниках стабільно ходить. Воно таке ж розумне та наполегливе, як ... тато, – тепер її спокійний

голос зірвався, та Софія до болю стиснула стілець і так стерпіла біль.

– Ну-ну! Не починай. Між іншим, я заради цього й порушив обіцянку. Ти ж знаєш, що підходить сумна дата. Ми хочемо побути поруч з Ним і пригадати, як годиться. Ми з генералом вимагати неспроможні, але низенько просимо до нас приїхати з синочком. Ні, тут не буде ресторану чи промов! Його військові побратими просили просто подивитись на сина свого командира. Їх можна зрозуміти, бо вони завдячують своїм життям Роману і виходом із пекла. А Ярику скажи, що хочеш наживо зі мною познайомити та показати, наприклад, Запорізьку Січ. Софійко! Ти ж розумна, щось скажи... Якщо потрібно, я поговорю з Максимом.

Софія якийсь час мовчала, дивилась за вікно, а сльози що струмки, стікали по лицю на сукню... Вона подумала і впевнено сказала:

– Не треба, я сама поговорю. Ми будемо, я обіцяю.

Наразі Макс не намагався дружину відмовляти. Адже коли ця горда жінка задумає своє - не знайдеться у світі аргументів для спротиву. «Хай їдуть. Щоб гірше не робити всім...» - подумав Макс та відпустив. А Ярик, з радістю, погодився на мандри до діда Стьопа. Він давно хотів на Хортиці зеленій побувати, побачить Дніпрогес і звісно Січ!

Все вирішено. Мама й син милуються безкраїми полями з вікна швидкого потягу, що мчить до Запоріжжя. Довгі роки старенький генерал чекав на зустріч з внуком, надіслав за дорогими гостями цілий кортеж. І сильні хлопці, що всі разом прибули на поминки героя-командира, приїхали стрічати на вокзал. Коли Степан Богданович подав Софії руку та підхопив зеленооке диво – на привокзальній площі, з трьох машин, з'явилися красені могутні, з яких хоч зараз можна написати картину нових запорожців. Правда, один з них сильно припадав на ногу, інший не мав руки, та це не заважало їм стояти по команді «струнко» перед нащадком дорогого капітана.

Сам Очеретний познайомив їх з прибулими гостями та й повів у свій автомобіль. На дачі, звісно, відбулося знайомство з генералом і сивою бабусею в сльозах. Саме про них, багато й тепло, розповідав колись

Софії чарівний небіж – Галасюк Роман. Коли чужа бабуня так ніжно обіймала, Ярик стидався та не розумів: чого вона до нього причепилась? Йому цього поки не треба знати! Таке завдання всім поставила незламна мама Соня. Оскільки люди тут були військові – за ними не водилося порушувати слова честі.

Красива генеральська дача була саме такою, як говорив колись Роман. Ні, не велична та висока, де кам'яний паркан, як в нас під Києвом стоять фортеці. Тут, навпаки, була сила-силенна квітів і пахощі від них вночі дурманили, з відкритих вікон. Коли прекрасного онука покладали спати – Соня вийшла до рідних Ромки на терасу й пів ночі розмовляла з ними, в обіймах Очеретного. Тепер Софія розуміла: чому її Роман був ніжним, добрим, наче янгол. Хіба ж можливо серед цих людей було зростати не таким? Вона тихенько змахувала сльози, стискала руку дипломата і жалкувала про одне. Що неможливо повернути час, щоб саме тут залишитись навіки з її Ромашкою, синочком і Коханням. Але вона зробила інший вибір, моральніший, як їй здавалось. Ось і коритиме себе до смерті!..

На ранок, як і обіцяли, подружжя генерала попрямувало з Яриком у місто, а Соня з побратимами Романа та Очеретним прибули на кладовище, там де воїнів ховають. Сьогодні жінка не була вже впевнена в собі. Ноги трусились, а душа наразі відмовлялась вірити у те, що зараз їй покажуть. Степан Богданович не відпускав її руки. Довів до самої алеї. Військові першими віддали шану командирові та відійшли.

– Софійко-донечко, готова? – спитав Степан Богданович. Вона ще більше зблідла та здавалось і говорити не могла.

– Так... – тільки й вимовила тихо і Очеретний повернув її за плечі до гранітної плити, де в повний зріст стояв її Роман, в військовій формі, з орденами та майже посміхався їм...

– ... Прошу, залиште нас удвох, – тихо сказала бідолашна і мовчки опустила на могилу.

– Але ж ...

– Все добре, дорогий Ви наш. Нам просто треба все обговорити...

– Так. Ми тут недалечко, поруч, – видавив з себе Очеретний і повернувся в бік бійців. Тільки тепер він міг собі дозволити потік гарячих сліз.

Софія довго пестила холодний мармур так, наче відчувала тіло Ромки і вимовила:

– Мій коханий, давно не бачились. Привіт! Чого ж ти, мій герою, не послухав і не схотів щасливим бути? – більше вона нічого не могла казати. Просто горнулась до вже змоклої плити, з сміливими рядками... Не розуміючи, що робить, продовжувала обіймати камінь, наче хотіла обігріти чи повернути Ромку в світ живих. А далі вони говорили мовчки та найдивніше, що Роман відповідав їй на питання, котрих раніше не міг знати. Він говорив - Софія чула, а потім - навпаки...

Нікому не бажайте в світі такої телепатії відчути, бо то страшний нестерпний біль!!!

Хвилин через п'ятнадцять жінка піднялась на відсутні ноги, протерла личко, подивилася Ромці в очі. Тепер вже не зелені, як колись, але такі ж чарівно добрі та звичним тоном для розмови з Ним сказала:

– Мій коханий, потерпи. Тепер я буду тут частіше. Дозволь наш Ярик підросте, тоді я вже прийду навіки. Ти ж хочеш бути гордим за дитятко... Будь ласка, не сумуй!

Вона вклонилась пам'ятнику Ромки і тихо та спокійно, наче ввібрала в себе мармуровий стан, пішла на вихід до чоловіків.

Після побаченого на війні, кремезні хлопці мовчки опустили чоло перед єдиною на світі свого сталюного побратима. Чарівна жінка була сильна, але така убита горем, що ні один із них не знав: як їй допомогти?

Софія ще була здається з Ним. Вона уважно подивилася на синє небо та

побачила десь там, за хмарами, Його прекрасний погляд. Він одночасно кликав і прохав не мучити себе страшенним болем.

Пан Очеретний відчував її душевний стан і запитав:

– Все добре, донечко? Поїдемо тепер?

– Так, добре. Ромка зрозумів. Він не образився і почекає трохи. Настане час і ми обов'язково зустрінемося з Ним на небесах, що нас навіки повінчали...